

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 134 - 25 Kuruş

6 - Aralık - Çarşamba - 1950

PAVLONUN CANI SIKILDI.

BABAM, BENİM BİR FRANSIZ CEZAEVIN DE BİR HAYDUTLA YANYANA OLDU. GÜMÜ DUYSA YÜREĞİNE İNER

42/

DEMİK BEN 120 GÜN BURADA ÇİLE DOLDURACAĞIM?

BEĞENEMEDİN Mİ DÜDÜĞÜM? EKMEK ELDEN, SU GÖLDEN.. TÜYMEZSEN BURASI ÇOK RAHATTIR..

TÜYMEK Mİ?

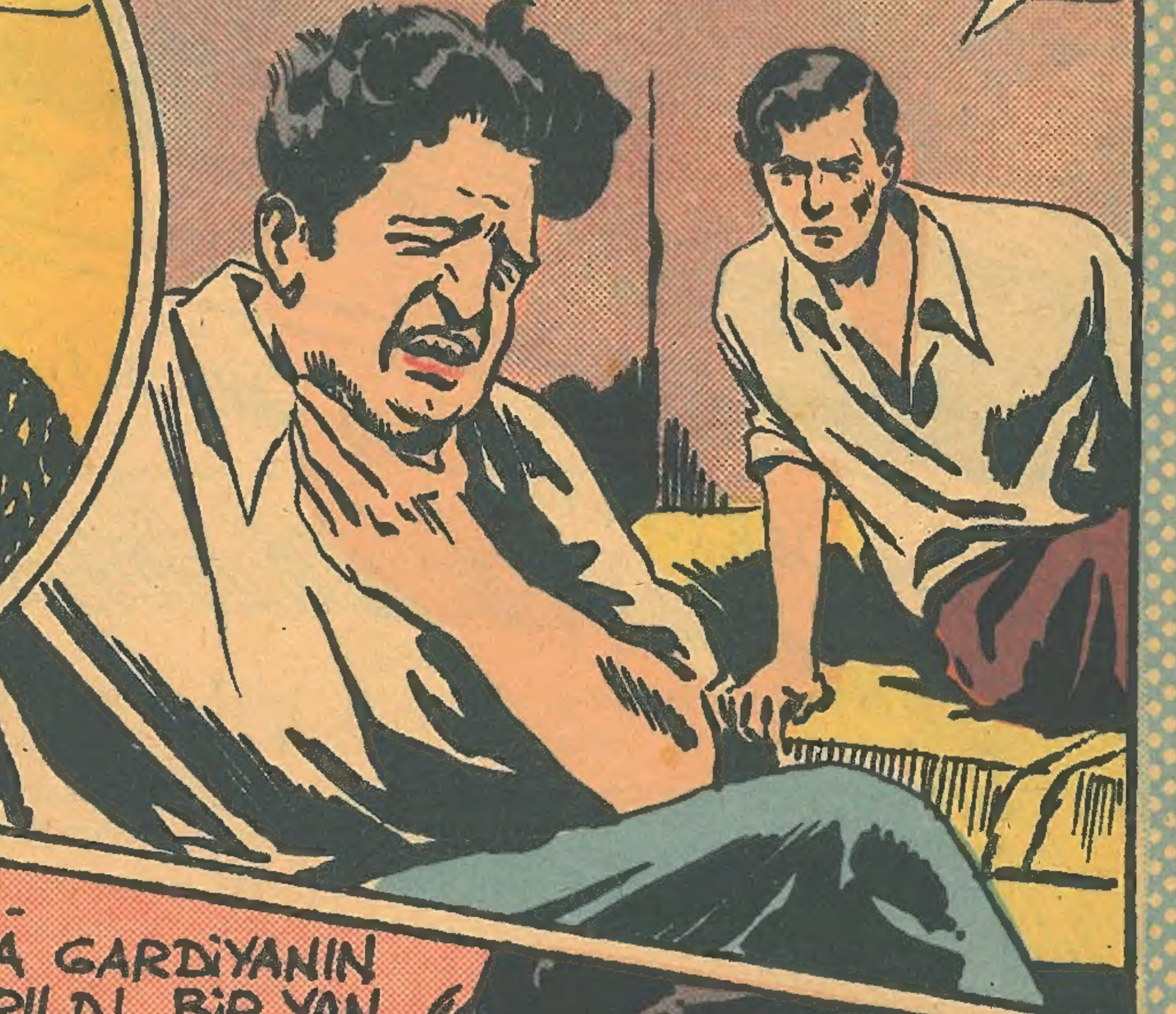
YANİ Kİ. RİŞİ KIRMAK.. YİNE ANLAMADIN MI?.. KAÇMAK.. KAÇMAK.. KAÇARSAN SENİ KİMSE İTALYADA ARAMAZ.

PAVLONUN BU İŞE AKLI YATTI.

FİRSAT KOLLARIM. HUDUT ŞURACIKTA.. DERHAL İTALYAN TOPRAKLARINA GEÇERİM.

ÖHÖ.. ÖHÖ.. ÖHÖ... ULAN KAZ GİBİ DUR. MA ŞU GARDİYANI ÇAĞIR BOĞULU. YORUM...

ŞİMDİ.. ÇAĞIRIYORUM

GARDİYAN KOŞTU.

SEN EŞEK BOĞAN OLMUSSUN.. TÜKÜR TÜKÜRMEĞE ÇALIŞ..

ÖHHÖÖÖÖ.. BOĞULUYO.. YO... YO.... YORUM...

134/

BU FECİ VAZİ.. YETTE HAŞTA GARDİYANIN BOYNUNA SARILDI. BİR YAN DANI ELİ VE GÖZÜYLE PAVLOYA AÇIK KAPİYİ GÖSTERİP KAÇMASINI İŞARET ETTİ.

ALLAHIM.. ŞİMDİ ANLADIM.

PAVLO VAKİT KAYBETMEDEN DIŞARI FIRLADI.

42/2

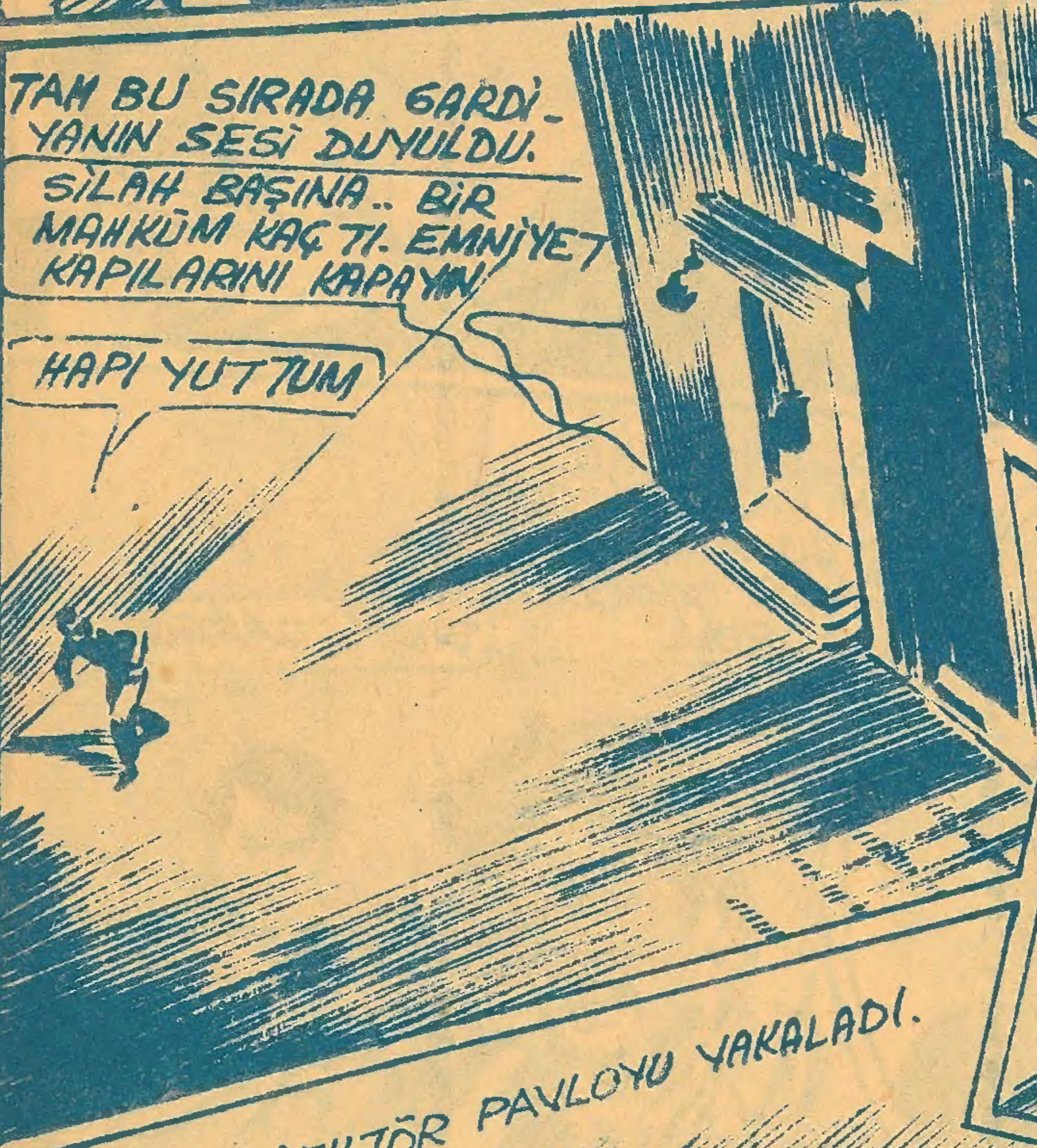
KARANLIK KORİDORDA KOŞ-
MAYA BAŞLADI. HERHALDE
BU KORİDORUN NİHAİYE-
TİNDE BİR KAPI OLACAKTI.

TAM BU SIRADA GARDİ-
YANIN SESİ DUYULDU.

SİLAH BAŞINA.. BİR
MAHKÛM KAÇTI. EMNİYET
KAPILARINI KAPAYIN.

HAPİ YUTTUM

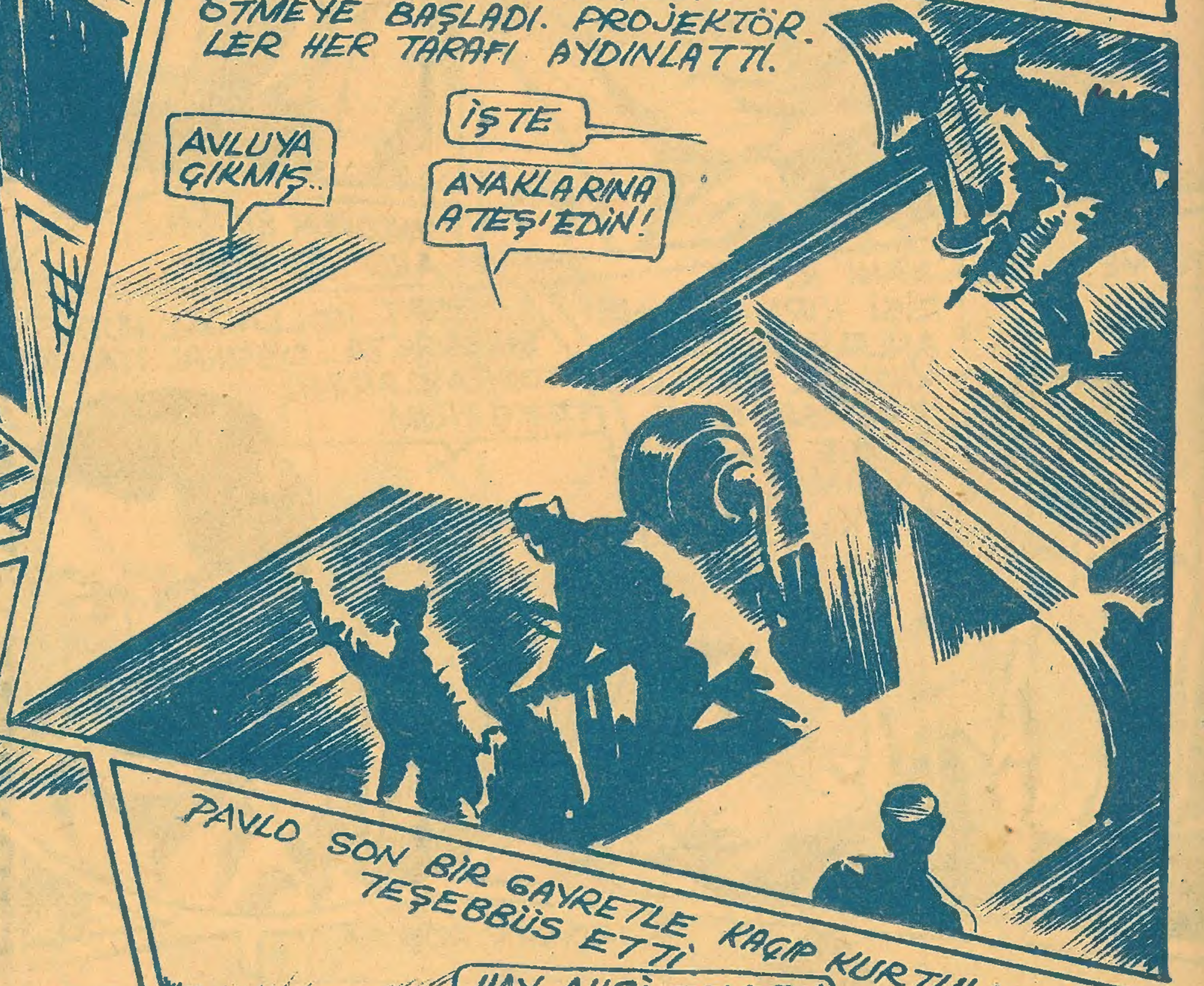

BİR SANİYE
SONRA CANAVAR DÜDÜKLERİ
ÖTMeye BAŞLADI. PROJektör-
LER HER TARAFI AYDINLATTI.

AVLUYA
ÇIKMIŞ..

İŞTE

AYAKLARINA
ATEŞ'EDİN!

BİR PROJektör PAVLOYU YAKALADI.

PAVLO SON BİR GAYRETLE KAÇIP KURTULMAYA
TEŞEBBÛS ETTİ

HAY AKSİ ŞEY TAN
DINAR BİR HAYLI
UZAKTA..

TESLİM OL..

134/2

ARKASI VAR

Onu ilk defa olarak, birinci yarıştan önce Fancy Face adındaki at için iki dolarlık bir bilet alırken gördüm. Gerçi Fancy Face bir zamanlar 1 e 40 vererek bir hayli meşhur olmuştu ama, yarışta bu, belli olmazdı ki... Üstelik de delikanlı eğer kaybederse dehşetli üzüleceği benziyordu.

Bu oyuna müptelâ olanlar hem esaslı bir sermayeye ve hem de sâlim bir muhakeme kaabiliyetine sahip değillerse, onların âkibetlerinden haklı olarak endişe etmek gerekti. Ve genç adamda da bu vasıflardan hiçbirinin bulunmadığı aşıkardı. Zira onun üçüncü yarışta üstüne iki dolar yatırdığı, Sez You, kaybettiği zaman ne büyük bir ümitsizliğe kapıldığını tesadüfen görmüş ve bayağı üzülmüştüm.

Her yerde olduğu gibi Santa Anita at yarışları idaresi de, memurlarının sadece arzu edilen biletleri satıp, müşterilere hiçbir hususî tavsiyede bulunmamasına bilhassa dikkat ederdi. Fakat bu delikanlının öyle genç, öyle biçare ve öyle üzgün hali vardı ki...

Gözlerimi bir müddet ondan ayırmadım ve bulunduğum tarafa baktığını sezer sezmez hemen başımı sallayarak yaklaşmasını işaret ettim. Güzel yemeklerle süslü bir sofraya çağırılmış, aç gözlü bir çocuk gibi koşarak geldi.

"Dinle, oğlum, dedim. Çocukluğundan beri, yani tam otuz beş senedir bu işin içindeyim. Bu yüzden de sana bir ömür boyunca edindiğim tecrübelerle dayanacak bir nasihat vereceğim. Şimdi hemen evine dön. Eğer dediğimi yapmazsan sonra daha çok üzüleceksin."

Boynunu büktü ve : "Gidemem ki... dedi. Bir kaç yüz dolar kazanmadan buradan ayrılmam imkânsız." Sanki atlar bunları dinleyip, onun hatırı için yarışları kazanacaklarmış gibi konuşuyordu. Devam etti: "Yakında evleniyorum, nişanlı olduğum kızın ailesi de önümüzdeki hafta buraya gelecek. Ona bir yüzük alabilmek için bu paraya ihtiyacım var."

"Nişanlın zengin değil ve bu yüzden aile onun, vaziyeti bozuk biri ile evlenmesini istemezler helbette. İyi bir işim ve iyi bir istikbalim var ama elime geçen az. Kız ise onlara beni, hiç olamayacağım kadar zengin tanıtmış. Eğer geldikleri zaman nişanlının parmağına bir yüzük bile takamazsam, buna nasıl inanırlar?"

"Peki ama, o senin böyle haftalığını at yarışlarına yatırdığını biliyor mu?" diye sordum.

Etrafına sinirli sinirli bakarak şiddetle itiraz etti : "Ne münasebet! Duyarsa kimbilir ne çok üzülür..."

"Şimdi kulaklarını iyi aç, dedim. Şu karşıda duran iki centilmeni görüyor musun? Hararetili bir münakaşaya tutuşmuşa benziyen bu adamlardan sağdakinin adı, Mr. Douglas Mac Crimmon, öteki de Mr. Andrew Mac Hab'dir. Sana bu partitülü konuşmanın mevzuunu da söylesem şaşarsın. Müsterek bahise girmek veyahut da girmemek hususunda birbirlerini kandırmaya çalışıyorlar.

"Her gün aynı şeyi yaparlar ve bu yüzden de hiçbir bahsi kaybetmezler.. Çünkü, diye devam ettim. Hiçbirine iş tirak etmezler ki kaybet sinler. Bütün yaptıkları da sadece yarıştan önce kaçıklar gibi münakaşa etmekten ibarettir. Onları tanyalı otuz şu kadar sene oldu ve bu müddet zarfında yalnız bir defa oynadıklarına şahit oldum. 1912 de, Havre De Grace'da kendilerine ait Heatherbloom adındaki at üzerine iki dolar koydular.

Delikanlı gözleri parlayarak sordu : "At kazandı mı bari?"

AT YARIŞI

Nakleden: S. DEMİRCİ

İkisi de biletlerinin üzerindeki ismi görünce sarhoşa dönmüşlerdi. Hemen sarmaş dolaş oldular'

"Hem de ötekileri bir hayli geride bırakarak, diye cevap verdim. Yarıştan sonra da, 1 dolarlık bilet alanlara tam 800 dolar kazandırdı. Fakat zannediyorum ki onun üzerine Mac Crimmon ve Mac Nab'den başka hiç oynayan olmamıştı. Bunun biraz da bir hissikabellvuku meselesi olduğunu unutmamalısın, yavrum. Bu adamlar, kazanacağı işlerine doğmadıkça hiçbir atı tutmamaya karar vermişlerdi ve böylece 1912 den beri hiçbir yarışta oynamadılar. Sen de onlar gibi yaparsan, yanılmazsın..."

Genç adam o andan itibaren Mac Crimmon ile Mac Nab'i bir gölge gibi takip etmeye başladı.

Sekizinci yarıştan on dakika kadar evveldi ki iki İskoçyalı çalıştığım gişenin önüne gelerek benden bir bilet satın aldılar. Bileti ceplerine koyup çekilmeleleriyle delikanlının onların yerini alması arasında okadar kısa bir zaman geçti ki, şaşırdım.

Büyük bir merakla : "Aldıkları bilet beş dolarlıktı, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Öyleyse ben de onların atı Braw Bobbie'nin üzerine on dolar koyuyorum." dedi.

Ona iki bilet uzatırken bir yandan da cebinde topu topu beş sent'i kaldığını farkederek üzüldüm.

"Talihin açık olsun, dedim. Fakat yarış atlarının çok hassas olduklarını da aklımdan çıkarma. İsimlerinin tribünlerden çok hızlı bağırıldığını duyunca sinirlenirler. Sen sakın böyle yapma ve şimdi doğruca gazinoya gidip sükûnetle yarışın sonunu bekle. Kimin kazandığını öğreninceye kadar biletlerine de bakmazsan çok iyi edersin."

Biraz sonra, giydiği sekiz dolarlık elbiseyi sekiz yüz dolarlıkmiş gibi göstermesini bilen bir genç kız gişeye sokuldu.

"Siz iyi bir adama benziyorsunuz, dedi. Bana bu yarışta en çok hangi atların üzerine oynandığını lütfen söyler misiniz? Sonra, bu hususta siz ne düşünüyorsunuz? acaba?"

"Zannıma göre, kazandıkları takdirde Braw Bobbie 1 e 20, Back Ward'da 1 e 50 verecek." diye sualini kısaca cevaplandırdım.

Braw Bobbie için beş dolarlık bir bilet alıyorum, dedi. Böylece elime yüz dolar geçecek ki bu da ancak bir yüzük parası eder. Bu yüzüğü niçin satın almak istediğimi tahmin edemeyeceğinize de bahse girebilirim."

"Haklısınız, diye cevap verdim. Helbette tahmin edemem."

Yarışı tabii göremedim, fakat birkaç dakika sonra ilerdeki direktte yükselen levha, Backward'un galibiyetini bildiriyordu.

Delikanlı gişenin önüne gelip de kimin kazandığını öğrenince büyük bir yese düştü ve biletleri yırtıp atmadan önce son bir defa daha görmek isteyerek cebinden çıkardı. Ve birdenbire hüznü dolu gözleri yuvalarından fırlarcasına açılıverdiler...

**

Kazandığı paraları alacağı gişenin önünde kıza rastladı. İkisi de biletlerinin üzerinde Braw Bobbie yerine Back Ward yazılı olduğunu görünce sarhoşa dönmüşlerdi. Birbirlerini tanır tanımaz hemen sarmaş dolaş oldular.

Genç adam dışarı çıkmadan önce tekrar yanıma geldi ve esrarengiz bir tavırla : "O iki İskoçyalıya bu kadar fazla itimat etmeseydim çok daha iyi olacaktı..." dedikten sonra çekip gitti.

Ona Mac Nab ve Mac Crimmon'un, Back Ward üzerine oynadıklarını söylemediğim gibi, elindeki bileti mahsus yanlış verdiğimden de hiç bahsetmedim. Zira bu, idarenin kulağına giderse halim nice olurdu sonra?

Bana gelince, Back Ward'a hiç para yatırmamıştım. Çünkü icabında bir İskoçyalı dahi yanılabilir ve Back Ward birinci gelmiyebilirdi de..

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELERLİ ADAM

YAZANI
RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 10

Gervase en ufak bir mukabelede bulunmadan geri çekildi. Margaret önde, İspanyol arkadaşları yürümeye başladılar... Don Pedro, Gervase'in nefretle üzerine dikilen bakışlarına sadece eğilmekle mukabele etti.

Gervase de onları takip ederken ne bu Eylül sabahının güzelliği kalmıştı ne de demincek şarkı söylerken duyduğu neşeli. Margaret'in kendisine bu şekilde muamele etmesinin sebebini bir türlü anlayamıyordu. Son bir haftadan beri hemen hemen her günleri beraber geçmişti. Birbirlerine o derece yakınlaşmışlardı, ki genç kızın bugün, yarın teklifine «Peki!» diyeceğini ummaya bile başlamıştı...

Fakat bu sabahki hâdiseler yine her şeyi alt üst etmişti. Buna rağmen bu İspanyol hâdisesinde meseleyi ele almağı vazifesi icabatından görüyordu. Kraliçe kendisini silâhşorlukla taltif etmişti. Bu da kendisine birtakım vazife ve haklar veriyordu. Bu İspanyol gencine bir kızın romantik hisleriyle oynamak imkânını vermemeliydi. Uzun uzun düşündükten sonra karar verdi. Malikâneye gidecek ve her ne pahasına olursa olsun bu davetsiz misafiri oradan uzaklaştıracaktı. Ondan sonra da Sir Francis Drake'i bularak Sir John Killigrew'un kendisi için hazırlattığı gemi ile yeni maceralara atılacaktı.

Malikâneye gelince tüfeğini Lordun kâhyası Martin'e vererek içeri girdi ve kütüphanede konferans halinde olan Lordla Margaret ve esirinin yanına çıktı.

Lord hazretleri için asıl bahis mevzuu olan, rahatsız edilmeydi; Sebebi değil. O yalnız bunun üstünde dururdu... Nitekim Don Pedro, babası ile kendisi arasındaki eski dostluktan bahsedince kalın kaşlarının altından mütebessim ve dost gözlerle İspanyola baktı:

— «Evet Don Estelon de Mendoza'yı hatırladım! dedi. Demek babanızdı. Ona hürmet etmekte sebeplerim vardır... Kraliçenin sarayındaki İspanyollar içinde prenses Elizabeth'in kanına susamayan yegâne insan, Don Estelon de Mendoza idi. Ayrıca majestenin hayatını kurtarmak için icabeden tedbirleri aldırılan ve tehlikeyi haber veren de kendisi idi.»

Bunları hatırlaması dolayısıyla Lord şu sözleri söyledi:

— «Don Estelon'un oğlu İngilterede düşman telâkki edilemez. Babasının hatırasına hürmeten kendisine hizmete hazır bir sürü insan var. Kraliçe dahi bir zamanlar babanızın ona yaptığı gibi şimdi sizin tarafınızı tutacaktır.

Don Pedro:

— «Belki de benim bir İspanyol kalyonuna kumanda ettiğimi hatırlamağı tercih ederler, dedi. Yeni hâdiseler daha eskileri unutturur. Benimle, bana dostluk göstermek isteyen insanlar arasında koca bir İngiltere var. Zannetmem ki bir İspanyolu dostluklarına kabul etsinler!...»

Konuşmanın tam bu sırasında Sir Gervase kütüphaneye girdi. Heyecanlı ve asabî idi. Kraliçenin kendisine verdiği vazife icabı, bu münasebetsiz misafirin kendisine iadesini istedi. Ama bu sözleri yi-

ne Lordun hoşuna gitmiyecek bir şekilde söyledi.

Asabileşen Lord:

— «Kraliçe size herhalde benim hususî meclislerime girmek vazifesini vermedi, dedi. Fakat ben içinde bulunduğunuz ruh haletini nazarı itibara alarak sizi affediyorum. Maamafih bu telâş ve heyecanınız lüzumsuz; çünkü Don Pedro zaten teslim olmuştur.»

Sir Gervase:

— «Bir kadına mı? diye haykırdı. Gidip icap eden makamlara teslim olması lâzım. Müsaade ederseniz kendisini götürüyem.»

Margaret:

— «Sokaklarda parçasınlar diye mi?» dedi.

— «Eğer benimle giderse hiçbir tehlike melhuz değil. Benim muhafızlığına emniyet edebilirsiniz.»

— «Şu duvarlara emniyet etmeyip tercih ederim!»

Sir Gervase gittikçe sabırsızlanıyordu.

— «Fakat bu ne biçim iş? dedi. Şimdiye kadar bir kadının esir alındığını kim duymuş? Aldığı esiri nasıl muhafaza edecek?»

Don Pedro yumuşak bir sesle

şekilde izaz ve ikram görüyordu. Lord Garth, garbî İngilterede çok büyük nüfuz sahibi idi. Muazzam servetini, yeğeni Frances Trevanion ile eski bir emektarı olan Howard Martin idare ederlerdi. Bu iki adama fevkalâde itimadı vardı. Onlar itimada şayan insanlar oldukları, yahut kendisi herkese itimat eder yaratılıştaki bir insan olduğu için değil, ufak tefek birçok şeylerle rahatsız edilmek korkusu yüzünden kendilerine geniş salâhiyetler vermişti. En ufak bir iktisada riayet etmeden yaşar, böylelikle de paradan çok daha mühim mefhumlara kıymet vermiş olurdu.

Lady Margaret, paraya ihtiyacı olduğu zaman istiyeceği paranın miktarına ve mevzuuna göre bu iki adamdan birine müracaat eder ve hiç sual sorulmadan her arzusu yerine getirildi. Lady Margaret'in emri üzerine Don Pedro'nun işlerine bakmak için bir uşak tahsis edilmişti. Her türlü ihtiyacı temin edilmiş, şatonun garba bakan güzel odalarından biri kendisine verilmişti. Don Pedro buradan denizi de görebiliyordu.

için kendisini idarî makamlara teslim ettirecek bir sebep göremiyordu. Bununla beraber yer yüzünde hak ve hukuk diye bir şeyin tanınmadığını bildiği için başını belâya sokmamak üzere, yapılacak en iyi hareketi, Don Pedro'nun mevcudiyetini inkâr etmekte buldu. Memura bir altın lira vererek mutfağa gönderdi, içki ikram ettirdi.

Memurdan biraz sonra Sir John Killigrew geldi. Eğer kendisine sorulursa en doğru hareketin bu İspanyolu hapisteki vatandaşı Don Pedro Valdez'in yanına göndermek olacağını söyledi. Lord da Don Pedro hâdisesinin hususî bir mahiyeti olduğu, bunun için de kimseden nasihat ve tavsiye dinlemeğe ihtiyacı olmadığı cevabını verdi. Don Pedro'nun babası vaktiyle Kraliçeye çok hizmeti dokunmuş bir adamdı. Ve hâlâ İngilterede onun yaptıklarını unutmamış olan ve kendisine müzaheret edecek bir düzine insan vardı. Sir John mağlûp olarak dışarı çıktı. Kendisini buraya gönderen akrabası Gervase'i bularak vaziyeti anlattı.

— «Bütün mesuliyet kendisine ait, dedi. Hem bu okadar büyültülmek bir mesele değil.»

Fakat Sir Gervase aynı fikirde değildi. Bu hareketi çok mânâsız buluyordu. Kendisi her şeyin yerinde ve son derece muntazam olmasını severdi. Onun kanaatine Don Pedro'nun yeri hapisane idi. Margaret'in genç İspanyola karşı takındığı tavırdan sonra ona olan düşmanlığı büsbütün artmıştı. Artık Margaret'i ziyarete de gelmiyordu. Fakat her ikisinden de muntazam haberler alıyordu. Don Pedro'ya şatoda yapılan muamele, kendisinin ikinci plâna atılışı, civar komşuların âdeta istihzasını mucip olmuştu. Onun kraliçe nezdinde muvaffakiyetini çekememiş olanlar bu hâdiseyi kendisine karşı bir silâh gibi kullanıyorlardı.

Sir Gervase, Arvenack'a giderek sanki bir Lady Margaret mevcut değilmiş gibi bütün vaktini hazırlanmakta olan gemisine hasretti. Bir sabah bir uşak kendisine Lady Margaret'ten mektup getirdi. Genç kız, şatoya gelmeyişinin sebebini soruyor ve hemen o gün gelerek bizzat kendisinin bu sebebi anlatmasını istiyordu. Don Pedro'nun oraya gelişinin üzerinden on iki gün geçmişti. Gervase, Lady Margaret'e veda etmeden denize açılmaya karar vermiş olduğu halde, çağırılışının, Don Pedro'ya yardım için olabileceğini düşünmeden hemen davete icabet etti.

Don Pedro iyileşir iyileşmez buradan kurtulmak çarelerini düşünmeye başlamıştı. Maksadını gayet ustalıkla bir şekilde Lady Margaret'e açtı.

— «Aramızda hemen konuşulması icap eden bir mesele var. Bunu bugüne kadar tehir etmem, benim vaziyetim dolayısıyledir» diye söze koyuldu.

Kahvaltı sofrasında yalnızdılar. Lord ve Frances Trevanion kalkmışlardı. Hava sıcak olduğu için pencereler açıktı. Dışarıda yeşil kırlar uzanıyor, sabah güneşi altında her şey mesut ve bahtiyar görünüyordu.

(Arkası 14. sayfada)

«Don Estelon'un oğlu İngilterede düşman telâkki edilemez!»

cevap verdi:

— «O esiri burada tutacak olan, namus ve şerefi üzerine verdiği sözdür. Ben bu söz üzerine beni dört bir tarafımdan saracak zincirlerden daha kuvvetli bir bağla buraya bağlıyım.»

Münakaşanın daha fazla uzamasını istemiyen Margaret esirinin aç, ve ıslanmış olduğunu, yapılacak en insanî hareketin onun istirahatini temin etmek bulunduğunu söyledi. Kitaplarla başbaşa kalmak için bunu bir fırsat bilen Lord hazretleri hiç kimseye daha fazla söz söylemek fırsatını vermeden münakaşayı kesti.

VIII

Don Pedro'nun Mektubu

Don Pedro, Trevanion şatosunda büyük bir misafire gösterilecek

Genç İspanyol, malikâneye geldiği akşam hastalanmış ve bir hafta odasında yatmıştı. Hattâ ateşi çok yükseldiği bir sırada Truro'dan bir doktor bile getirmek icap etmişti.

Don Pedro'nun Trevanion malikânesinde bulunuşu Truro ve Smithwick havalisinin yeğâne lâkırda mevzuu olmuştu. Kısa bir zamanda türlü türlü rivayetler çıktı. Batan kalyondan, başka İspanyolların da kurtulduğuna dair her yerde türlü türlü rivayetler dolaşıyordu.

Truro'dan bir memur gelerek Lordu ziyaret etti. Ve bu hâdiseyi idarî makamlara bildirmesini söyledi. Fakat Lord bu ikaz ve söylentilerle alırdırmeden Trevanionda cereyan eden hâdiselerden yalnız kendisinin mesul olduğunu söyledi. Don Pedro'nun oraya gelişini ne istilâ niyetiyle karaya çıkış, ne de başka bir kötü maksatla olduğu

NAT PINKERTON

CO LİPİYİ TURŞU-
YA GEVİRİYOR
BİRAHANEYİ
DE ALTÜST
EDİYOR. PO-
LİS ÇAĞIR..

62

KENDİNE GEL CO..
HERİFİ ÖLDÜRE
CEKSİN..

BU ADAMIN
TEVKİF EDİL-
MESİNİ İSTİYÖ
RUM.. KENDİ-
SİNDEN DAVA
CIYIM..

VALERİYİ GE-
TİRDİKTEN SON-
RA CO BENİ EVİ-
ME GÖTÜRDÜ. SA-
AT SABAHIN DÖR-
DÜYDÜ. BU DA
BİZİM KÖYE
KÂFİ GEL-
Dİ.

MEKTEBİMİN ŞEREFLİ
İSMİNE GÖK
KIYMET VER-
MEME RAĞ-
MEN SİZİN
YERSİZ DE
DİKODULARA
KURBAN
GİTMENİZE
RAZI DEĞİ-
LİM.

SİZİNLE BİR DAKİKA KONUŞABİLİR
MİYİM MİS MİĞEL? CO'NUN
SELÂMI. VAR. İŞE GELE-
MİYOR. ÇÜNKÜ HA-
PİSTE

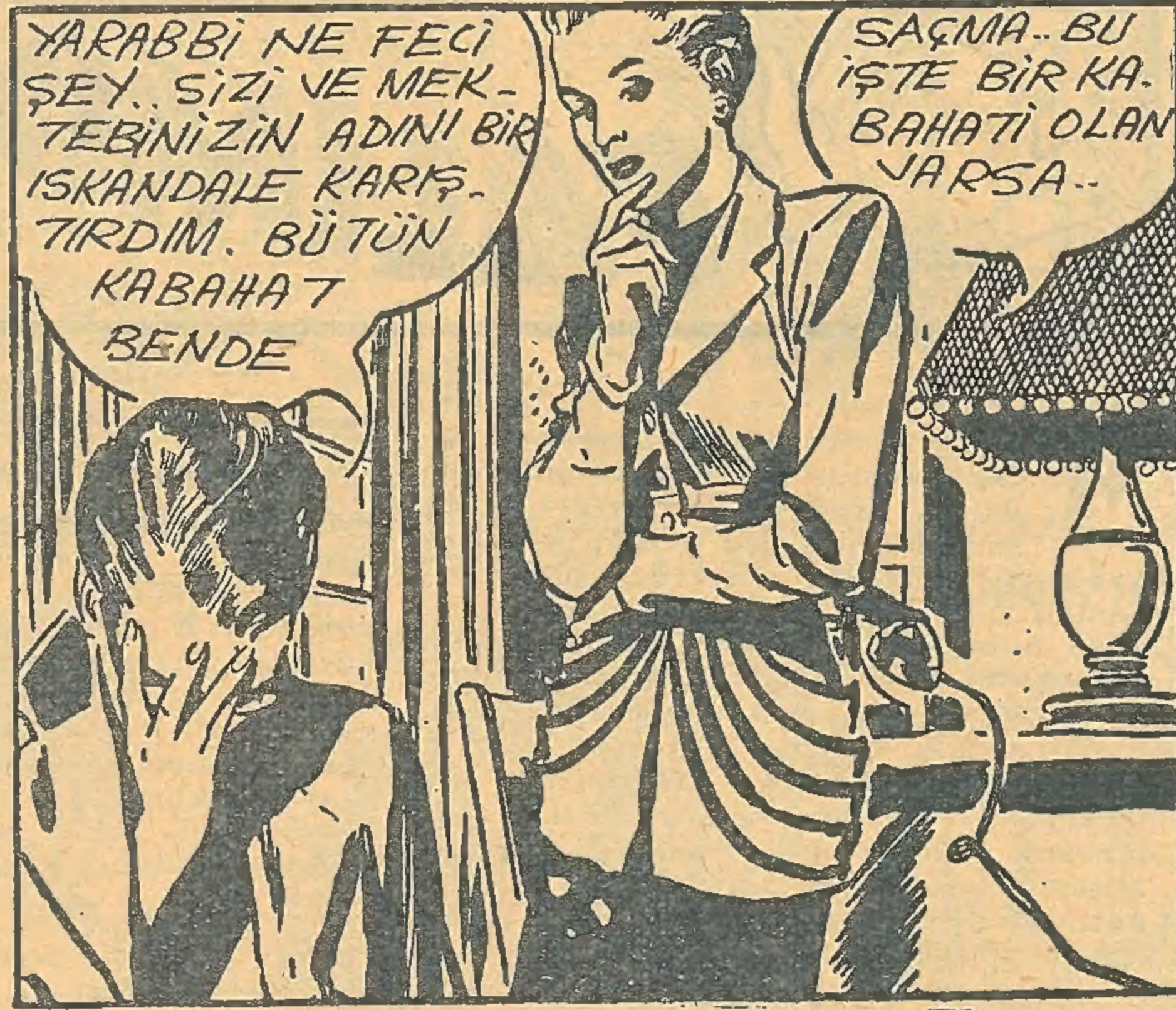

NE
OLDU
CO'YA?
MAKSİN BİRAHANESİNDE Lİ-
Pİ'NİN BURUN VE İKİ KABUR-
GA KEMİĞİNİ KIRDI. GALİPA
LİPİ CO İLE ŞU YENİ HOCİA
HAKKINDA BAZI ŞEYLER
SÖYLEMİŞ..

LİPİ CO'DAN ZARAR VE
ZİYAN DAVASI AÇIYOR.
BU AKŞAM SAAT SERİZ
DE İTFAİYE SALDUNDA
MAHKEMELERİ
VAR.

EKSİK OLMA-
YIN.. CO YA
SELÂMIMIZI
SÖYLEYİN ORA
DA OLACAK

YARABBI NE FECİ
ŞEY. SİZİ VE MEK-
TEBİNİZİN ADINI BİR
İSKANDALE KARIŞ-
TIRDIM. BÜTÜN
KABAHA7
BENDE

SAÇMA.. BU
İŞTE BİR KA-
BAHATI OLAN
VARSA..

..O DA
VALERİ'DİR

SAHNE: HENDRİKSİL
İTFAİYE SALONU

SUÇLU: SALDIRMAK VE
DÖVMekten SANIK
CO GOVDİ

DİNLEYİCİLER: BÜ-
TÜN KÖY HALKI..

DAVACI: LİPİ
VİLYAMZ

SAYIN
DİNLEYİCİ-
LERİ SÜKÜ-
NA DAVET
EDERİM

ARKASI VAR

ÇÖZÜLEN DİL

Nakleden: N. YEĞİNOBALI

Anne Dickie'yi, yeni gideceği mek tebe âdeta zorla götürmüştü.

On iki yaşındayken iki ev ötemizde Dickie Flitt isimli bir çocuk otururdu. Dickie aynı zamanda en samimi arkadaşım idi.

Dickie sağır ve dilsizdi. Ama bu kusuru onun bizim aramıza katılmasına hiç mâni olmuyordu. Konuşulanları dudaktan anlamakta bilhassa kaabiliyeti vardı. Fener direğinin dibinde hepimiz toplanıp hikâyeler anlattığımız zaman ilk önce kahkahayı basan ekseri o olurdu. Dilsiz oluşu da bizim nazarımda bir fark etmezdi. Çünkü çok zaman hep bir ağızdan konuşurduk ve kendi söylediklerimizi gene sadece kendimiz dinlerdik, zaten. Sonra Dickie bir şey söyleyeceği zaman canlı ve ifadeli hareketlerle merramını pek âlâ anlatırdı. Dilsiz olduğu için onu hiçbir zaman aşağı görmezdik. Bilâkis elleriyle konuşabiliyor diye müstesna bir mahlûk sayardık. Öyle ya, herkes diliyle konuşuyordu!

Cumartesi günleri Dickie ile ben Mundy'nin kömür deposundan komşu evlere kömür taşıyarak birkaç kuruş kazanırdık. Ondan sonra Walsh Ana'nın yolun sonundaki börekçi dükkanına giderdik. Fırından yeni çıkmış etli pideler satardı, Walsh ana - yumuşakcik, çeşnili kıyma ve soğan dolu pideler. İkimiz de büyük birer pide alır ve sokakta yürüye yürüye yerdik. Dickie bana işaretler,

— "Milyoner olduğum zaman Walsh Ana'nın pidelerinden başka hiçbir şey yemeyeceğim!"

Ben, "Ben de!" derdim. Birbirimize bakar ve ağızımız pideyle dolu olduğu halde gülümserdik. Çünkü ben Dickie'yi çok severdim, o da beni çok severdi.

Günlerden bir gün mektebe bir dilsiz doktoru geldi. Dickie'yi muayene etti sonra annesine haber gönderdi. Eğer annesi müsaade ederse Dickie'yi bir sağır ve dilsizler mektebine göndermek istiyordu. Orada Dickie'nin dilinin çözüleceği hemen hemen muhakkakmış.

Dickie'nin annesi Mrs. Flitt bunu duyunca sevindi ve heyecanlandı. Fakat Dickie hiç memnun olmadı. Olduğu yerde, olduğu gibi kalmak istediğini ve başka türlü konuşmak istemediğini söylüyor-

du. Ben de ona hak veriyordum. Çünkü onun gitmesini istemiyordum. Sonra bir kere konuşmasını öğrenirse aramızdaki ar-

kadaşlığın değişeceğini hissediyordum. Fakat Mrs. Flitt oğlunu bu mektebe göndermeyi vazife saydığı için dilsiz doktorunun sözünü dinledi.

Acıklı bir vedalaşma oldu. Yağmurlu bir Salı sabahı Mrs. Flitt'le beraber Dickie'yi geçirmek için mektebe gitmedim. Mrs. Flitt oğlunu mektebe kadar götürmek istemişti ama hem yol parası çok olduğu için hem de giderse işinden kalıp gündelik kaybedeceği için vazgeçmişti.

Oğluna yepyeni bir takım almıştı. Ama çocuk boy attığı için pabucundan kasketine kadar her şeyi iki numara bugünden seçmişti.

Ona resimli mecmualar, şeker aldı ve eline iki şilin harçlık verdi. Ama Dickie sıranın ucuna oturmuştu. Gözlerini verden, ellerini cebinden ayırmıyordu. Ne annesini öptü ne de benimle vedalaştı. Öyle ki düdük çaldığı zaman Mrs. Flitt onu neredeyse zorla trenden indirecek hallere gelmişti. Ancak tren ilerlemeğe başlayınca Dickie gözlerini kaldırdı ve bize baktı. Ne gülümsüyor, ne de ağlıyordu.

İki hafta sonra ilk mektubu geldi. Alfabeyle söylemesini öğrendiğini ve bundan başka «lütfe» ve «teşekkür ederim» demesini öğrendiğini yazıyordu. «Anne» ile daha başka birkaç kelimeyi söylemeyi de öğreniyormuş.

Ondan sonra Dickie haftada bir yazmağa başladı. Annesinin mektubunun içine daima benim için de küçük bir mektup koyuyordu. Mrs. Flitt mektup alınca doğru bize geliyordu. Mektupları birlikte okuyup seviniyorduk. Dickie mektebin en zeki talebelerinden biriymiş ve konuşmayı sür'atle öğreniyormuş.

Ben buna bir türlü inanmıyordum. Dickie'nin bizim gibi diliyle konuşması bana nedense gayri tabii geliyordu. Bununla beraber onunla çok iftihar da ediyordum.

Nihayet yedi ay sonra Dickie tatil için döneceğini yazdı. Onu karşılamaya Mrs. Flitt'le ikimiz gittik. İstasyonda treni beklerken annesi,

— "Acaba ilk önce ne söyleyecek?" diye merak ediyordu. "Dün gece bunu düşünmekten gözüme uyku girmedi. Acaba 'Merhaba Anne' mi diyecek!"

Ben de onun kadar heyecanlıydım.

Yüzümü parmaklığa dayamış Dickie'nin trenden inmesini beklerken yüreğim ağızma geliyordu, âdeta!

Trenden ilk inenlerden biri o oldu ve elindeki bavuluyla parmaklığa doğru koşmağa başladı. Ne kadar değişmişti! Mrs. Flitt'e,

— "İşte geliyor!" diye fısıldadım. Çünkü miyop olduğu için gözü etrafı pek seçmezdi. Ama parmaklığın arasından,

— "Dickie'ciğim! Dickie'ciğim!" diye bağırdı.

Dickie koşa koşu bizim yanımıza geldi. Bavulunu elinden atarcasına bıraktı, annesinin elini kavradı ve ağzını açtı. Ama hiç sesi çıkmadı. İlk önce söyledikleri trenin gürültüsünden duyulmuyor zannettim. Sonra konuşamadığını o da fark etmiş olacak ki ağzını kapadı ve annesinin elini bıraktı. Gözlerindeki ışık sönmüştü.

Artık ne annesini öptü ne de beni. Ben onun bavulunu aldım ve,

— "Nasılslın Dickie?" diye sordum. Sadece ellerinin eski işaretini yaptı. Zavallı anası sukutu hayalden harap haldeydi.

İstasyondan sükût içinde ayrıldık. Tramvayı sükût içinde bekledik. Mrs. Flitt'le ben yanyana oturduk. Dickie karışımızda tek başına oturuyordu. Ne bir kelime söylüyorduk ne de o bir işaret yapıyordu. Bu kederli ve gergin havaya tahammül edemediğim için içimden,

"Allahım, ne olur bir şeyler olsun!" diye yalvarıyor ve uzun dualar okuyordum. Zavallı Mrs. Flitt! Ömrümde onun kadar bedbaht insan görmemişim.

Tramvay bir aralık durdu ve burnumuza biraz ilderdeki Walsh Ana'nın börekçi dükkanından, insanın ağzının sularını akıtan leziz bir kıyma ve soğan kokusu geldi. Gayri ihtiyarî yutkundum. Dickie de yutkundu. O zaman hazin vaziyeti bir an için tamamen unutarak dalgınlıkla,

— "Dickie ne veriyorlar orda yemeklerde?" diye sordum.

Dickie, "Soğuk puding veriyorlar!" diye homurdandı. "Her Allahın günü, sabah, öğle, akşam, soğuk puding veriyorlar!"

Nakleden: Leylâ BEKEM

M r. Alver müşterilerini kabul ettiği odanın esrarengiz olmasına daima dikkat ederdi. Yerde, üzerinde kanarya sarısı ve ateş kırmızısı anlaşılmaz şekiller olan kocaman siyah bir halı vardı. İskambil-lerin bulunduğu masada bir ölü kafası sırtıyordu. Mrs. Alver'in omuzunda, fala bakarken daima siyah bir kedi oturuyordu.

Buraya ilk defa gelmişim. Bir mecmuada çalışıyordum. Değişik bir mevzuu bulmak ümidi ile Mrs. Alver'i ziyarete gittim. Kapıyı bana kendisi açtı, ve beni o esrarengiz odaya aldı. Gayet sempatik ve konuşkan bir kadındı. Bana bisküvi ile çay çıkardı. İki samimi arkadaş gibi karşılıklı oturmuş konuşuyorduk.

— Mrs. Alver, müşterilerinize birçok şeyler anlatıyorsunuz. Kendiniz bu söylediklerinize inanıyor musunuz?

Genç kadın bir müddet öyle kaldı cevap vermedi. Sonra :

— İnanıyorum veya inanmıyorum dedi. Fakat bazen okadar, okadar tuhaf, inanılmaz vakalar oluyor ki. Genç bir kıza kıskançlığını sevgisine daha şimdiden belli etmezse kısa zamanda dünyanın en mesut insanı olacağını söyleyince onun daha o anda gözlerinin içi parlar gönlü ferahlar.

Kadınlar fala çok daha düşkünlüdürler. Söylenenlere üzerinde durup düşünmeden inanırlar. Fakat erkeklerde çok daha zorluk çekiyorum. Onlar öyle kolay kolay her şeye inanmıyorlar. Söylediklerimi iyice tartıyorlar.

— Mrs. Alver muayyen bir vakayı düşünerek konuşuyor gibisiniz. Beni cidden merakla düşürdünüz.

Genç kadın kedinin sırtını okşıyarak derin derin içini çekti. Sonra gülümsüyerek :

— Evet hakkınız var dedi. Muayyen bir vakayı gözümün önüne ge-

tirmiş öyle konuşuyordum. Kristal küreyi kullandığım zamanlardı. Artık küreyi kullanmıyordum. İnsanlar iskambile daha çok inanıyorlar. Evet ne diyordum, kristal küreyi kullandığım zamanlardı. Bir gün genç bir erkek geldi. Falına baktırmağa değil gaz saatini okumağa gelmişti. Genç ve yakışıklıydı fakat çok yorgun görünüyordu. Bunu kendisine söyleyince :

— Gayet tabii dedi. Sabah dokuzdan öğleden sonra saat dörde kadar merdivenleri in çık in çık; buna kim dayanır?

Zavallının haline acıdım. Bera-berce oturup çay içtik. Giderken yakında tekrar uğrayacağını söyledi. Hakikaten de sözünde durdu. Önce-leri arada bir, sonra haftada birkaç kere uğramağa başladı.

Bir gün falına bakmama razı oldu.

— Kimbilir Jim şans bu, belki de parlak bir istikbalin vardır? dedim ve kristas küreyi önüme koydum. Bir müddet içine baktım, sonra sevinçle,

— Dinle Jim dedim. Parlak bir istikbalin var. Çektiğin sıkıntılar yakında nihayet bulacak. Genç bir kadınla karşılaşacaksın. Zengin de galiba. Bu kadın senin hayatında büyük bir rol oynayacak. Onu tanıdıktan sonra artık ömrün boyunca çalışmayacaksın. Bir kiral gibi yaşayacaksın.

Jim'in gözlerinin içi parlıyordu. Ertesi akşam geldiği vakit üzerinde yorgunluktan eser yoktu. Beni o akşam için yemeğe davet etti. Yemekten sonra ışıklar kısıldı. Birbirimize sarılarak dansediyorduk. Üçüncü tango-dan sonra bana evlenme teklifinde bulundu. Tam altı ay sonra evlendik.

Babayı seyahatine çıkmadık. Yalnız birkaç gün deniz kenarında bir otelde kaldık. Pazar akşamı geri döndük. Ertesi sabah erkenden kalktım. Kahvaltıyı hazırladım. Sonra Jim'i uyan-dırmağa gittim.

Jim esneyerek sordu :

— Saat kaç?

— 7 şekerim. Ama biliyorsun, buradan gaz şirketine epey yolun var.

— Gaz şirketi mi dedin? Oraya artık gitmiyeceğim ki.

Olduğum yerde donup kaldım. Bunun da mânası neydi? Ne demekti bu? Neden gitmiyecekmişsin?

Jim esniyerek tekrar duvara doğru döndü.

Neden mi? Sen bana falda ne demiştin? Zengin bir kadınla tanışacaksın. İşte o sensin. Onu tanıdıktan sonra artık çalışmayacaksın kiral gibi yaşayacaksın dememiş miydin? Falcılığının doğruluğunu ispat ediyorum işte.

Adamakıllı şaşırmışım. Mrs. Alver; — İnanmıyorsanız gelin gözünüzle görün dedi.

Ve beni elimden tutup koridora çıkardı. Oradaki kapılardan birini aralayıp içeri bakmamı işaret etti.

Yatağın üzerinde boylu boyunca ağzı açık yatıyordu. Öyle de bir hor-luyordu ki. Oda leş gibi kokuyordu.

Mrs. Alver ; — Çay hazır dedi. Kalkmıyacak mısın Jim?

Jim anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sonra gözlerini ovuşturarak hafifce doğruldu.

— Nasıl bugün çok müşterin var mıydı?

Tam o sırada beni gördü.

— Nasıl küçük hanım dedi. Siz de mi falınıza baktırmağa geldiniz. Karım hiçbir zaman yanılmaz. Fazla bakmakta bir tanedir. Söylediklerini can kulağı ile dinleyin. Hepsini çıkar.

GİZLİ VAZİFE !..

ÇOCUKLAR YALNIZ BAŞI-
NIZA YOLA ÇIKMAYIN

MİŞELİNLE AN ÇOCUKLARA
YOLLUK HAZIRLADILAR

ALEN ÇOCUKLARA
BİRAZ PARA VERDİ

HAYIR.. HAYIR.. GÖZÜKME-
YİN BİLE.. YOLUNUZ AÇIK
OLSUN.. SAĞLIĞIYLA
MENİLEKE TİMİZE
KAVUŞUN..

İNŞALLAH SİZDE
MEMLEKETE ZENGİN OL-
MUŞ DÖ-
NER-
Sİ-
NİZ

HAYDİ
GÜLE
GÜLE ÇO-
CUKLAR.

PIYERLE ROGER
BAHÇEYİ GEVİREN
ÇİTİ SESSİZCE
AŞTILAR.

GECE PİYER HANGİ YOLU TUTACAĞINI KESTİREMEDİ

DİKKAT...
BİR HAYVAN

VİTALİSİN UŞAKLARINDAN BİRİYDİ
KAĞIYOR MUSUNUZ?

YA BU ÇANTALAR..
YALAN YOK.. BEN
SİZE YARDIM
EDERİM

YANILIYORSUNUZ. HEP SA-
ĞA GİDİN.. BÜYÜK YOLU
BULACAĞSINIZ.

ROZİN NEYE Gİ-
DİP YATMIYORSUN

BABA SANA
ALENDEN BAH-
SEDECEĞİM.

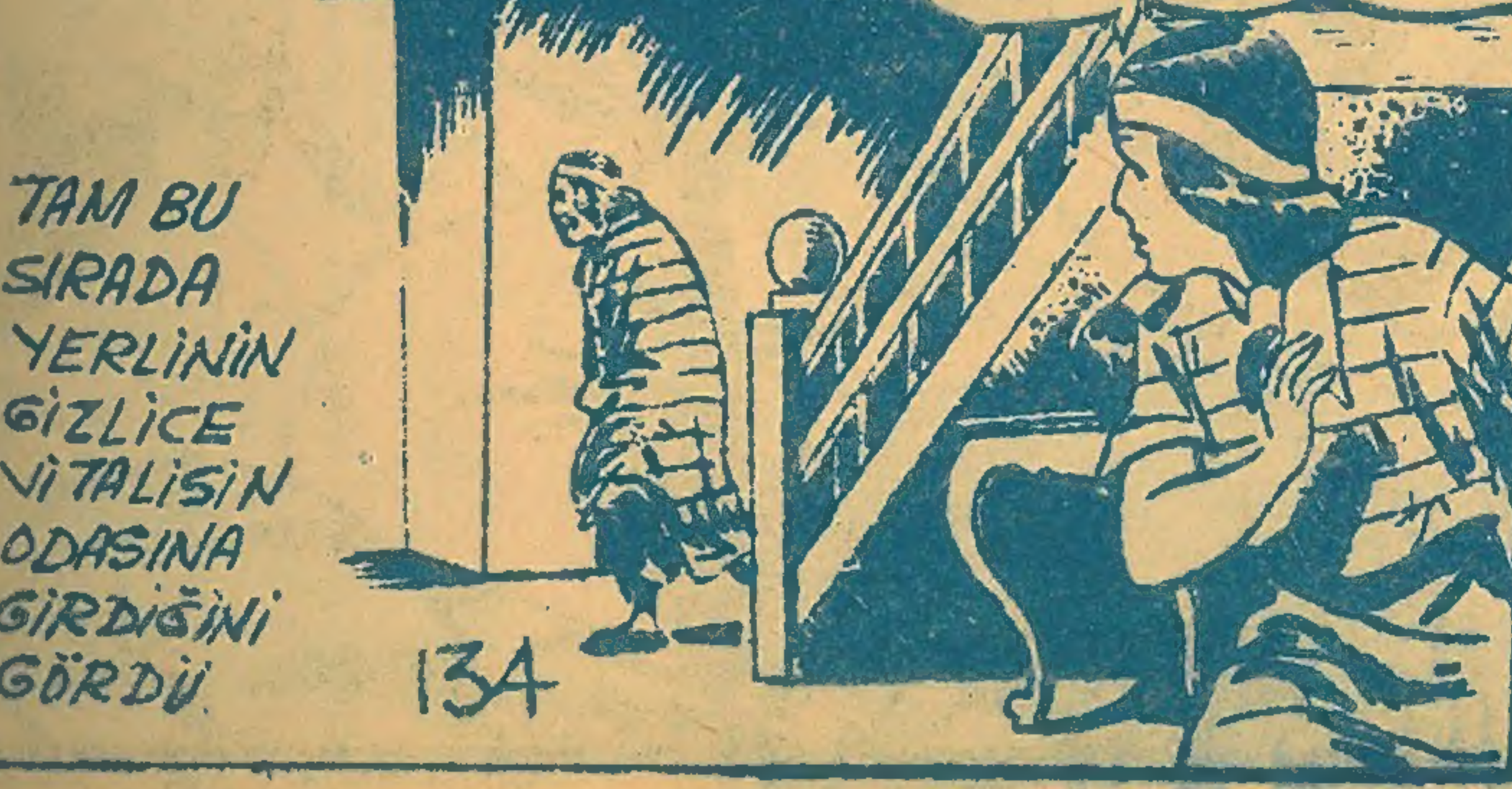
ÇOK SINIRLIYIM
ROZİN.. SENİ
DİNLİYECEK
HALDE DE-
ĞİLİM.. GİT
YAT.. BİLA
NEREDE

BİLA BUNU DUYUNCA YAK-
LAŞTI.

MAŞİŞYA..? BURADA NE ARI-
YOR.

İKİ FRANSIZI
GÖRDÜM. KAĞI-
YORLARDI. ÇAN-
TALARI VAR
DI.

ALEN KÖPEĞİ
HÜKÜMETE HA-
BER UĞUR-
DU.

SEN GİT ZİBAR.. MAŞİŞYA ONLARI
BABA NE YA-
PACAĞSIN?

TAM BU
SIRADA
YERLİNİN
GİZLİCE
VİTALİSİN
ODASINA
GİRDİĞİNİ
GÖRDÜ

MANDRAKE

KELLE KESENLER

BENİMKİNİ BEĞENMEDİNİZ Mİ? ÖYLEYSE DÖNÜN ARKANIZA ŞUNA BAKIN..

MANDRAKE, KELLE KESEN "VAHŞİLERİ YOLA GERTİRMEEE ÇALIŞIYOR..

MANDRAKENİN BİR İŞARETİYLE APTULLAH KOCAMAN BAŞLI ACAYİP BİR MAHLÜK OLDU.

ZAVALLI NARDANIN GÜZELİM BOYNU UZADI UZADI. ZÜRAFAYA TAŞ ÇIKARTACAK HALE GELDİ.

KELLE KESENLER YERE KAPANDILAR. MANDRAKEYE SİHİRBAZ DİYE TAPTILAR..

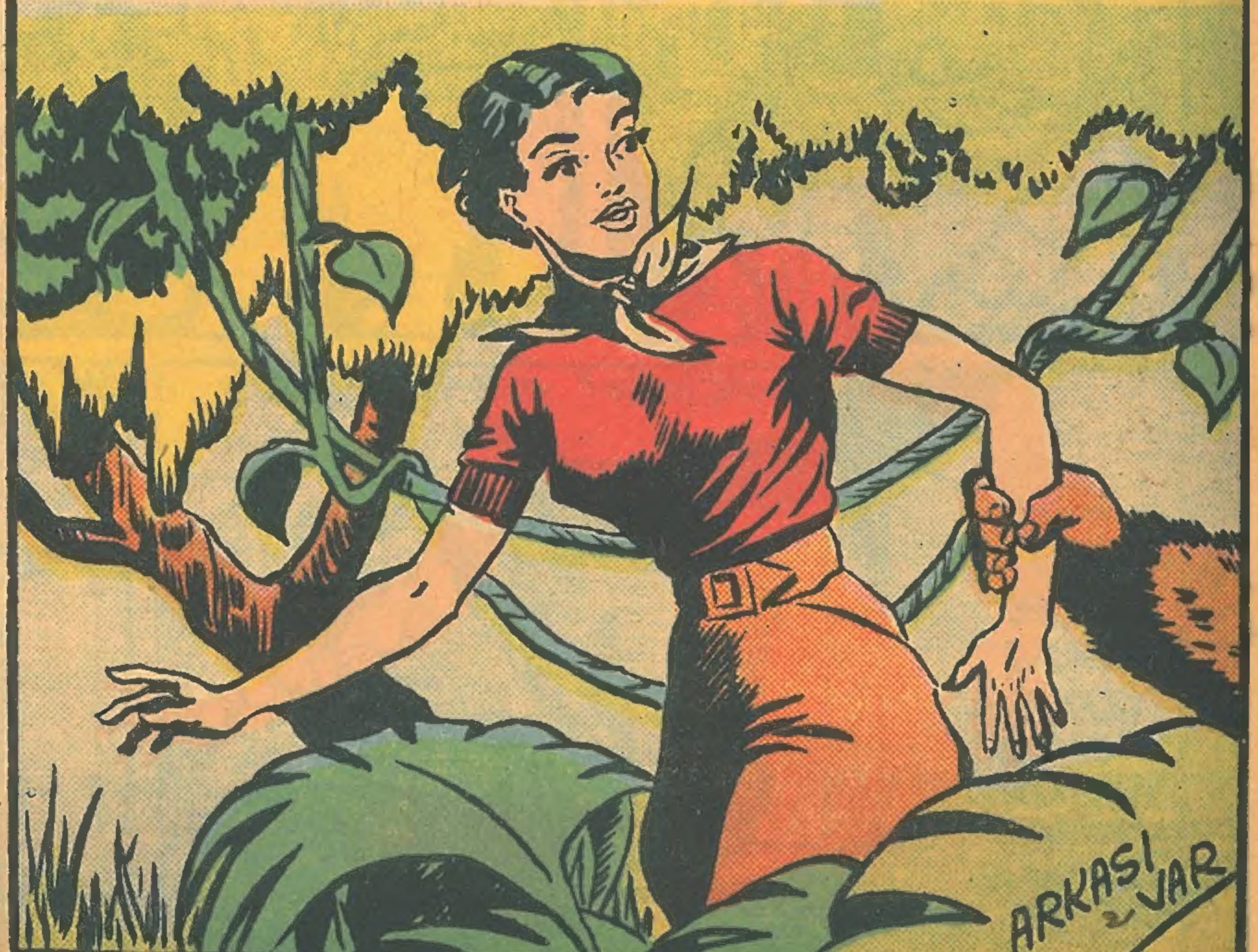
AMAN FIRSAT BU FIRSAT. TIR. ÇABUK RAĞIN.. BEN GELİR SİZİ BULURUM

ŞU MANDRAKE YAMAN ADAMDIR VESSELAM. HAYDİ SİZ ŞU YOLDAN GİDEDURUN.. BENİM BİRAZ İŞİM VAR.. SİZE YETİŞİRİM..

NARDA YALNIZ BAŞINA YOLUNA DEVAM ETTİ. FAKAT ÇOK GEÇMEDEN KILLI KUV. VETLİ BİR KOL NARDANIN YUMUŞACIK KOLUNA HOYRATÇA YAPIŞTI.

MANDRAKE

KELLE KESENLER

BENİMKİNİ BEĞENMEDİNİZ Mİ? ÖYLEYSE DÖNÜN ARKANIZA ŞUNA BAKIN..

MANDRAKE, KELLE KESEN "VAHŞİLERİ YOLA GETİRMEE ÇALIŞIYOR..

MANDRAKENİN BİR İŞARETİYLE APTULLAH KOCAMAN BAŞLI ACAYİP BİR MAHLÜK OLDU.

ZAVALLI NARDANIN GÜZELİM BOYNU UZADI UZADI. ZÜRAFAYA TAŞ ÇIKARTTAK HALE GELDİ.

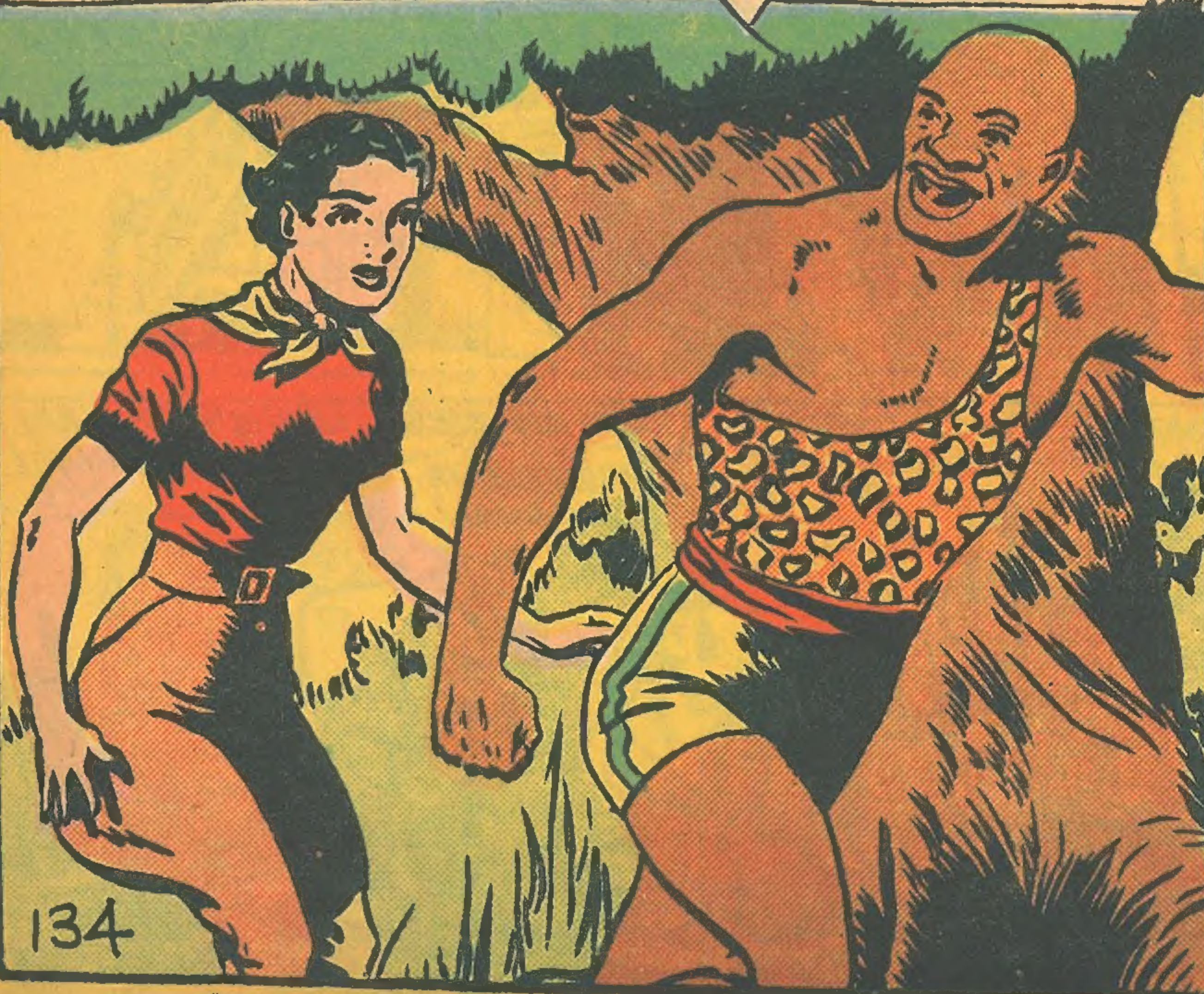

KELLE KESENLER YERE KAPANDILAR. MANDRAKEYE SİHİRBAZ DİYE TAPTILAR..

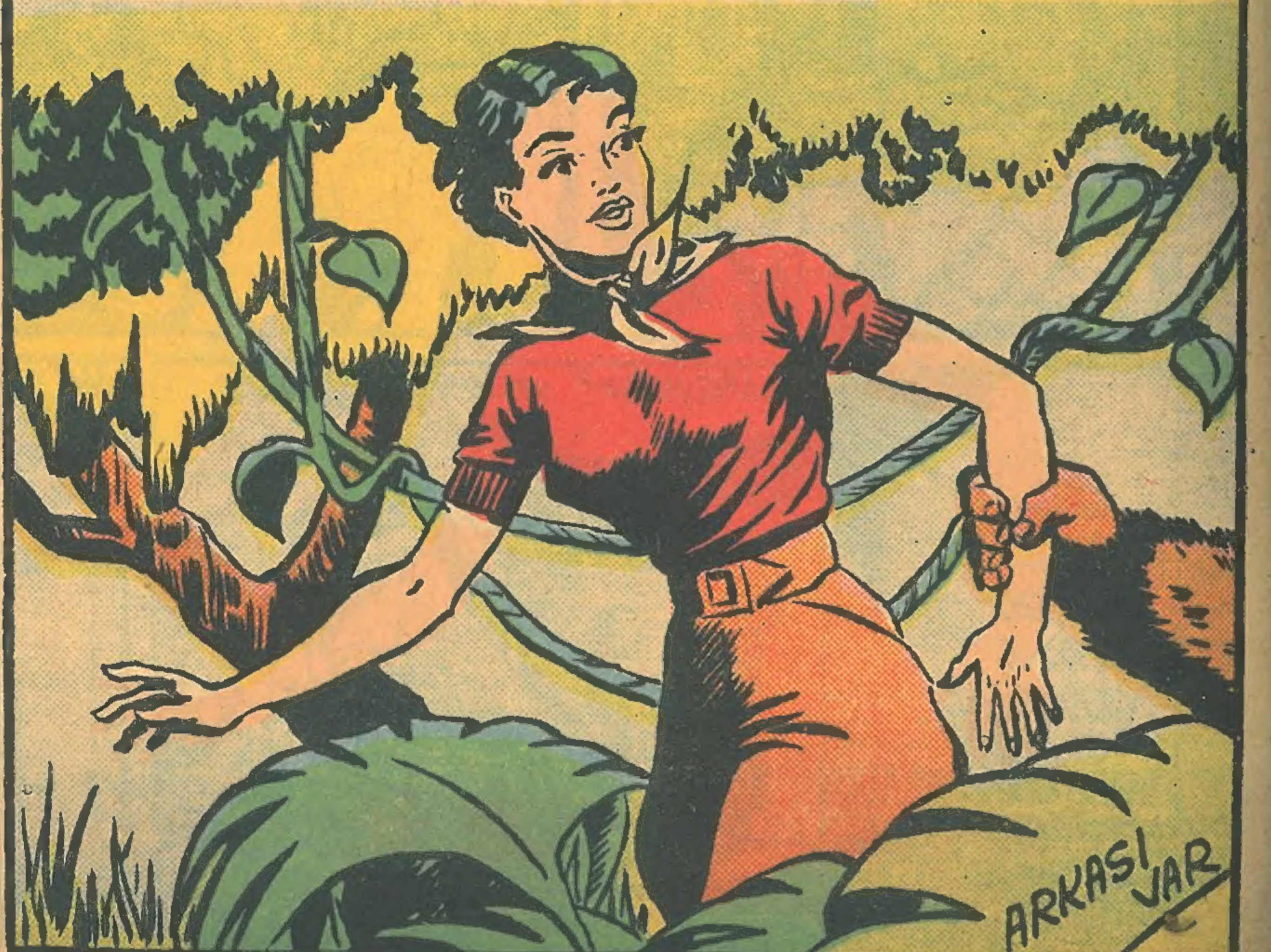
AMAN FIRSAT BU FIRSAT. TIR. ÇABUK KAĞIN.. BEN GELİR SİZİ BULURUM

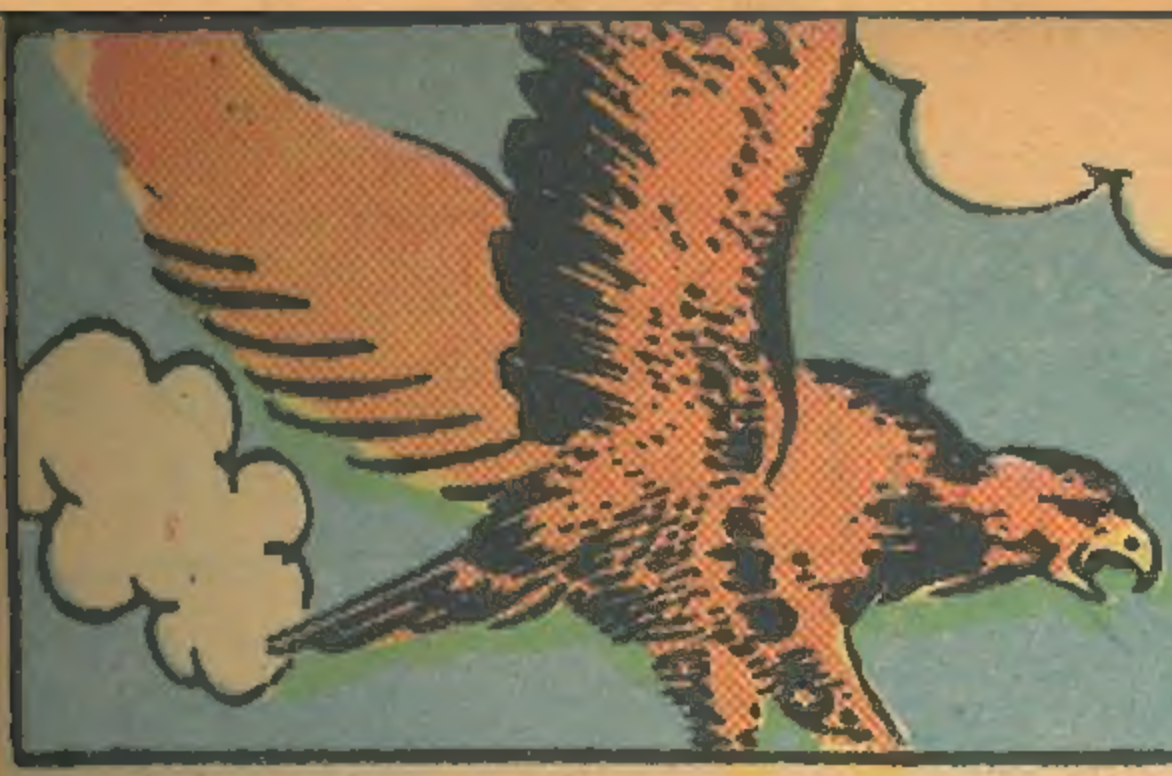

ŞU MANDRAKE YAMAN ADAMDIR VESSELÂM. HAYDI SİZ ŞU YOLDAN GİDEDURUN.. BENİM BİRAZ İŞİM VAR.. SİZE YETİŞİRİM..

NARDA YALNIZ BAŞINA YOLUNA DEVAM ETTİ. FAKAT ÇOK GEÇMEDEN KILLI KUV. YETLİ BİR KOL NARDANIN YUMUŞACIK KOLUNA HOYRATÇA YAPIŞTI.

GÖK SÜVARİ

BİRGÜN ORORA, KIZINI ANNESİNE BIRAKTI. MAKSİMİYENİ ALDI, KIRA GEZMEYE ÇIKTILAR.

BAK ANNE BİR KERE BİLE DÜŞMEDİM DAHA! HALBUKİ YOL O KADAR TAŞLIK Kİ... DEĞİL Mİ?

AFERİN OĞLUM. NERE DEYSE GEZMEĞE YALNIZ BAŞINA ÇIKABİLİCEKSİN..

YALNIZ ÇIKAMAM AMA.. YANIMDA TEKSAS OLURSA GİDERİM. ANNE KOYUNLAR MELEYOR. NEREDELER? GÖRÜYÖR MUSUN ONLARI? GÜZEL Mİ?

EVET.. SAĞDAKİ YAMAĞ, TAN AŞAĞI İNİYORLAR

64/

ÇOCUK DURDU. MAHZUN YÜZÜNÜ KOYUNLARIN SESİNİN GELDİĞİ TARAF A ÇEVİRDİ. VE HAYALİNDE KÜGÜKKEN GÖRÜŞÜ KUZULARI CANLANDIRDI.

AH!.. KALBİM PARÇA PARÇA OLUYOR... ALLAHIM!.. ELİMDEN NE GELİR Kİ... HİÇ..

KUZUCUKLAR.. NE GÜZEL.. ONLARI GÖREBİLMEK İÇİN HERŞEYİMİ VE.. RİRDİM.

ANNE!.. ÇOBANA SÖYLE DE BANA BİR KUZU GETİR.. SİN OKŞIYAYIM.. NE OLUR..

İŞTE YAVRUM.. ÇOBANIN KENDİSİ GETİRDİ SANA..

NEREDE? BEYAZ MI? NE YUMUŞAK!.. ELİMDEN OKŞAMAK TAN BAŞKA BİRŞEY GELMİYÖR Kİ..

İŞİTTİN Mİ ANNE? GALİBA OKŞADIĞIM İÇİN
BANA TEŞEKKÜR EDİYOR... NE GÜZEL...
GÖZLERİM GÖRDÜĞÜM ZAMAN BENİM DE GÜ-
ZEL BİR KUZUM VARDI.. ELİMDEN TUZ YERDİ
BENİM..

MEEE!

64/2

TEPEYE TIRMANMAĞA BAŞLADILAR. GÜNEŞ
GİN HAVA ILIKTI. OTLARLA KAPLI BİR DÜZLÜK
KAHVARTI ETMEK İÇİN DURDULAR.

BU GÜRÜLTÜ BİR KADIN OT BİÇİ-
NE ANNE? YOR YAVRUM..

ANNE BANA BİRAZ
ÇİĞEK TOPLAR MISIN?
BEN DAĞ ÇİĞEKLERİ-
Nİ HİÇ UNUTMADIM.
KIRMIZISI, SARISI
MAVİSİ VAR DEĞİL
Mİ?

EVET YAVRUM
DUR TOPLIYA.
YIM..

ORDANIN YAPTIĞI DE-
METİ MAKSİMİLYAND BİR
KOKLAYIŞTA YERE ATTI.

İSTEMİYORUM
BUNLARI.. PİS
KOKUYORLAR

NASIL OLUR
YAVRUM? SEN
BU ÇİĞEKLERİ
SEVMEZ MİYDİN?

ORDA ÇİĞEKLERİ TEKRAR ÇOCUĞA VE
FAKAT ÇOCUK YİNE TIKSINTIYLA GERİ VE

KOKUSU ÇOK FENA ANNE
İSTEMİYORUM.. MİDEM
BULANIYOR..

NE OLUYORSUN
MAKSİMİLYEN

DEMİN TERLİ TERLİ O PINARDAN SU
İÇTİN.. MİDENE OTURDU. KEŞKİ İÇME-
SEYDİN..

Köylü kadın yanlarına yaklaştı..

NESİ VAR? NE
OLDU ÇOCUĞA

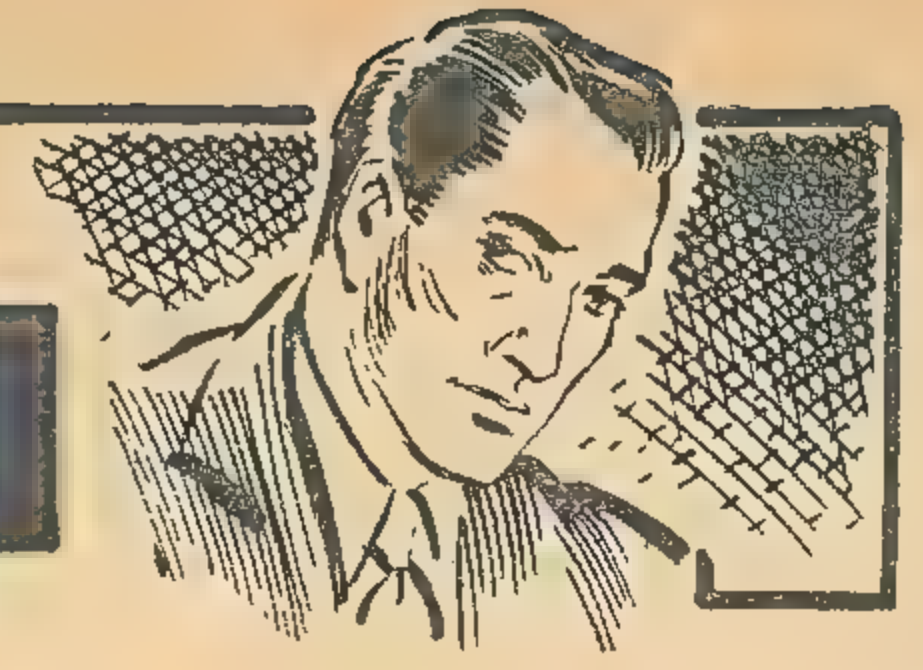
MİDEM BULANIYOR
DİYOR. ŞU ÇİĞEKLERİ
KOKLUYORDU. KALDIR
HEPSİNİ ATTI..

134/2

Anamın MİRASI

Tefrika No. 12

YAZAN: K. TUĞCU

Arif gülümsüyerek cevap verdi: — Sırıtma bir polis elbisesi, cebine bir tabanca. Şöyle ferah ferah gezeyim şu koca şehirde. Anam benimle övünsün. Babama mezarında rahat etsin. Sonra Rukiye de beni sersesi diye reddetmesin.

Arif ağzından bir isim kaçırıyordu. Oğlanın yüzü gene soldu. Basını eğdi. Masa şefi tatlı bir sesle:

— Demek tutulduğun bir de kız var? dedi.

— Öyle oldu ağabey.

— Serseri diye sana kulak asmıyor?

Gönlü var amma babası vermiyor. Babası balıkcıdır. Evleri var. Komşudur onlar bize. Anam çok gözyaşı döktü anına «Kadın ne yapayım, evlâdımı seninki gibi sabıkalı oğlana nasıl vereyim?» diye savıldı.

— Demek bu sevgi yüzünden nomuslu olmak istiyorsun?

— Sade bu değil ağabey. Polis ikide bir yakama sarılması ârımaya gidiyor. Ben memnun değilim bu serserilikten.

— Önce hizmet etmeli, sonra karşılık beklemelisin.

— Ben de öyle yapacağım ağabey.

Cinayet masası şefi Arifi uzun boylu istintak etti. Onun söylediği isimleri birer birer kaydetti, adresler aldı. Bir takım cinayetlerin faileri hakkında fikir sordu. Arif kimine cevap verdi. Kimisini bilmiyordu. Oradan ayrılırken Şef:

— Şu iki iş meydana çıksın, dedi. O zaman adliye senin hizmetini unutmaz, sana bir kart vereyim. Bir şey haber vereceğin zaman kolayca benim yanıma sokarlar seni.

Müdiriyyetten memnun ayrıldık. Dışarıda tipi vardı. Kış bütün şiddetiyle şehre yüklenmiş, sokaklar, en küçük caddelere kadar kar altında kalmıştı.

Yılbaşı gecesi idi.

Dışarıda, bol ve sık bir kar yağıyor, buğulu camlar arkasından uğultular geliyordu.

Küçük apartımda gözlerimin kıpkırmızı, kalbim kırık, yapayalnız içiyordum.

O gün, akşam vakti, beni amcamın ölümünden, hattâ hapishaneye düşmeden daha büyük bir keder sarmıştı.

Etrafımda ne teselli edecek bir akrabam, ne de bir dostum vardı. Sersem, meyus bir halde Arifin evine kadar gitmiş, fakat onu da bulamamıştım.

Çaresiz insanların sarıldığı içki, içmek, düşünce ve ıstırapları aklı ile boğmak ilk defa benim de aklıma gelmiş, ceplerimi, çantamı doldurarak apartımana gitmiştim.

Nekadar içtim, nekadar zaman geçti, bilmiyorum.

Kapının zili acı acı çalındı.

Beni kim arıyor, benden ne istiyorlardı?

Sallanarak, gözlerimi silmeğe lüzüm görünyerek kapıyı açtım.

Başı, gözü karlı bir eşarpla sarılmış bir kadın, arkasından, palatosunun yakası kalkık, şapkası gözlerine kadar inik bir erkek içeriye daldılar.

Kadının donmuş, yorgunluktan bitmiş bir hali vardı. Bir iki defa

düşüğü mantosundaki karlardan belliydi. Okadar kara gömülmüştü ki ayağında ne olduğu anlaşılamıyordu.

Sendeliyerek, sallanarak ve erkeğin yardımıyla ilerledi. Biraz önce üstünde oturduğum divana doğru gitti.

Oraya ilishince dönüp ters yüzü kapandı. Haykır haykır ağlamağa başladı.

Erkek kapıyı kapattıktan sonra bana dönmüştü:

— Bu fukaranın suçu yok be. Bu bir şey yapmadı be kimseye be ağabey. Bundan ne istiyorlar be canım.

Ses Arifin sesiydi. Fakat hâlâ yüzünü açmıyor, şapkasını kaldıran

ayakkabılarını, sonra ıslak ve buz bağlamış çoraplarını çıkarttım. Ağır vücudunu kucaklıyarak daha sıcak olan köşeye götürdüm. Yüzünü kolonya ile ıslattım. Bileklerini ovdu.

Neden sonra yüzünün korkunç beyazlığı gitti. Yanaklarına biraz kan geldi. İri kara gözlerinin uzun kirpikleri titreyerek aralandı.

— Evdoksiya, dedim. Kalk artık.

Akşamdan beri bende âsap namına bir şey kalmamıştı. İçki bütün işimi bitirmişti. Ağlıyordum.

Kızın yavaş yavaş hafızası yerine geldi. Onun da ilk işi ağlamak oldu. Etrafına yavaş yavaş bakıyor, inliyor, doğruluyor ve

— Ne var Evdoksiya, dedim.

— Size ne olmuş?

— Bana olanlar oldu Evdoksiya. Lâmia bu sabah Rifki ile nikâhlanmış. Konağa gittin akşam üstü. Beni Halitle Rifki güler yüzle karşıladılar. Lâmia da oradaydı. Bana tebrik için mi geldiğimi sordular. Şaşırdım. İşi sağlama bağlamışlar. Mükemmel bir içki masası hazırlanmış. Ötekiler de orada. Deli gibi oldum. Fakat Lâmia «Benimle alâkası kalmadığını, Rifki ile evlenmiş olduğunu» yüzüme karşı söyledi. Oradan deli gibi çıktım. Geldim buraya. İçmeğe başladım.

Evdoksiya gözlerini açarak yaşlarını ve nefesini tutarak beni dinliyordu. Yeniden ağlamağa başladığımı görünce:

— Ne vakit sevmiyor sizi, siz de sevmiyeceksiniz Lâmia, dedi.

— Evet, artık onu düşünmemek istiyorum. Bu da kolay değil. İşte bunun için içmeğe başladım. Fakat sana ne oldu Evdoksiya.

Evdoksiya boşandı. Ağlıyarak anlattı.

Bir şeyden haberi yokmuş. Evlerinde küçük bir balo veriyorlarmış. Arkadaşlarını davet etmiş. Nişanlısı, misafirler daha başka kızlar da gelmiş. Dans ediyor eğleniyor, yeni yıla neşe içinde girmek istiyorlarmış.

Birden evi basmışlar. Polisler içeriye girmiş. Onları bir yere kapatarak bütün evi aramışlar. Eroin bulmuşlar. Annesini, ve nişanlısını tutmuşlar. Onu da yakalamak istemişler. Fakat tanınmadığı bir sivil polis onu arka kapıdan kaçırmış. Bir başka polis te kovalamış. Dar sokaklardan, karanlıklardan giderken kaç defa yuvarlanmış. Sivil memur onu nihayet apartımana kadar getirmiş. Bu adamla nasıl kaçtığını bilmiyor. Okadar şaşırmış, okadar korkmuş.

Zavallı kız yarı çılgın bir halde, içindeki acıları boğmak ister gibi benim kadehimi yakaladı. Beyaz ve körpe gerdanından yudumlar indi.

Ona bir de sigara verdim. Üşüyordu. Titriyordu. Tuvaleti ıslaktı. Bilhassa karları eriyen tuvaletin etekleri dizlerine yapıştıyordu.

Bir daha içti.

Hasta olacağını, gidip benim pijamamın pantolonunu da giymesini söyledim. Gitti. Biraz sonra geri döndü. Pijamalarını giymişti. Besli ve genç vücudu o basit pijamaları ne kadar daha süslü bir hale sokmuştu. Çıplak küçük ayakları benim büyük gelen terliklerim içinde ne şirin duruyordu.

Onu görünce gülümsedim. Kız bir kahkaha koparttı. Sallanarak yürüdü. Gerçekten omuzuma elini koyarak düşmekten kurtuldu. Dolu duran kadehimi aldı. Yine bir seferde içti. Bir külçe halinde oturdu.

Evdoksiya sarhoş olmuştu. Fakat gülmesine gözyaşları karışıyordu. Yeniden boşandı. Anlattı.

Göz nuru dökerek biriktirdiği parayı iş yapsın, sermaye olsun diye nişanlısına vermiş. Halbuki o bunu eroin işine hasretmiş. Bu yüzden başları belâya girmiş. Son günlerde ağabeyisi de onlara darılmış ve evden çıkıp gitmiş. Evdoksiya:

— Sevmek, yaşamak, epsi boş diyardı. (Arkası var)

Bir kadınla bir erkek içeriye girdiler..

mayor, yakasını indirmiyordu:

— Şunu sakla bir yere be ağabey. Sen helâl süt emmiş bir insansın. Belki kurtarırsın yakasını polisten be. Gidiyorum ben şimdi. Önce Allaha sonra sana emanet. Koyverme sakın. Dar kaçırdım arka kapıdan. Kimse bulamaz burada. Kapıcı da görmedi. Ben gidiyorum vazifeye. Gelirim sonra.

Arif çekilip gitti.

Hâlâ yaşlı olan gözlerimi divanın üstüne çevirdim.

Artık ne ses var, ne sada. Davetsiz misafir bayılmış. Telâşla koşup yüzüne baktım.

Ağzımdan gayri ihtiyari bir bağırış çıktı:

— Evdoksiya.

Evet, kadın zannettiğim o imiş. Dişleri kilitlenmiş, elleri yumulmuş, bayılmıştı.

Arifin sözlerinden, bir baskın yapıldığını anlamıştım.

Bileğini tuttum. Kalbi kuvvetli işliyordu.

Kasılıp kalmış olan kızın mantosunu çıkarttım. İçlerine kar do-

nihayet sırtına verdiğim bir yastığa dayanıyor, derken daha fazla ağlamağa, katılmağa başlıyor, ben onu düşmekten alakoyamak istiyorum, göğsüme başı düşüyor ağlıyor...

Evlerinin basıldığından şüphem yoktu. Belki Arif te polislerle beraberdi. Yolu gösteren o idi.

Evdoksiyanın arkasında mükemmel bir balo tuvaleti vardı. Sırtı beline kadar açıktı. Kürk nantosunun altında öyle bir kıyafetle çıkmıştı ki bu kederli halimde ve onu tehlikeli durumunda bile hayran olmuşum.

— Evdoksiya, sus artık ağlama. Beni de büsbütün ağlatıyorsun. Ölüm yok ya ucunda. Bak ne kadar üşümüşsün. Hasta olacaksın.

Üzerinde aksi bir tesir yapar diye yüzünü öptüm.

Rum kızı yaşlı gözlerini gözlerime dikti. Fakat bana darılmadı. Çünkü ağlıyordum. Ona kendi pijamanın ceketini giydirdim.

— Adnan Bey, diye seslendi bana.

FAKAT VİCDAN AZABIYLA JOFREYİ KURTARMAĞA KARAR VERİR

JOFRE Ondan kaçınca
YALVARIRIM AKLINI BAŞINA
TOPLA JOFRE..YANACAKSIN..

ZAVALLI DOSTUM.. GEL, BE
NİMLE GEL.. SENİ SEVGİLİ
ROZİTAN ÇAĞIRIYOR.

71 HAYIR..HAYIR SEN KÖ-
TÜ RUHLU BİR KADIN..
SİN..

ADALAR
KRALİÇESİ

ROZİTANIN AKLINA BİRŞEY GEL
GEL.. ATMACA REİS REİS Mİ..
SENİ GÖRMÜK SE- PE Kİ
NİNLE KONUŞMAK İSTİYOR

ROZİTA HİYLE İLE JOFREYİ
VERTEYE ÇIKARDI. ADAMI HARP
HAZIRLIKLARINI GÖRÜNCE

AMİRALİN ELİNDEN
ATMACA REİSİ KURTAR-
MAK İÇİN HARBEDİ.
YORLAR.

ÖYLEYSE BANA BİR
SİLÂH VERİN. BEN
DE ÇARPAĞAĞIM.

ROZİTA GONTRANONUN
NA KOŞTU.

BENİ DİNLEYİN.. AN.
BARI ATEŞE VER-
MİŞLER. GEMİ HAVA.
YA UÇMAK ÜZERE..

BU DA SENİN ALÇAK-
LIK LARINDAN BİRİDİR...
SEFİL

ÖLDÜRTMÜŞ OLDUĞUM KARDEŞİM
ÜZERİNE YEMİN EDERİM Kİ SÖY-
LEDİĞİM DOĞRUDUR. GEMİ HAVA.
YA UÇMADAN
KAÇIP KUR.
TULUN..

SANA İNANAMIYORUM..
ANBARI KİM TUTUŞ.
TURMUŞ OLABİLİR..

HESAP MESELESİ..

Yazan: M. YAMAN

D öne döne okuduğu halde liseyi bir türlü bitirememişti. Bitiremediği için de geçinilir bir iş bulamadı. Otuzuna gelmişti. Hâlâ anasının eline bakıyor, kız kardeşinden medet umuyordu.

Bayramda, kılık kıyafet yüzünden gideemediği amcasına Bayram ertesi gitti. İhtiyar amcanın eli pek sıkıydı. Tahta-bezlerinden çuvalara kadar kendisi diker, teneke ile aldığı gazı şişelere kendisi tak-sim eder, çamaşır günü getirilen işçi ka-dının başında dururdu.

Kendisi için pek hasis derlerdi ama etrafa da para yardımı yaptığı eksik de-gildi. Naci sık sık ziyarete gider, ya-nar, yakılır ve arada bir para kopartır-dı. Biraz tok sözlü olan amcası bu sefer lakırdıyı kendisi açtı :

— Bayramda gelmedin. Tabii kılık kıyafet hak getire. Şu ayağındaki pabuç-lara bak. Çöpçüye vermeğe utanır insan. Bu zamana kadar nasıl giymişler diye parmak ısırır herif. Ama kabahat senin. Bir türlü okuyamadın. Kafasızlığından da değil. Para istemeğe gelince şeytana külâhı ters giydirdirsin.

Naci bunları dinliye dinliye usanmış-tı. Bazen "Senin vereceğin paraya lâ-net olsun!" diye çıkıp gideceği gelirdi ama yapamazdı.

Koca herif, başı önünde düşünürken amcası :

— Önümüz kış dedi. Ayağına kun-dura, sırtına palto lâzım. Sen söylemeden önce ben düşündüm bunları. Şu oğlana biraz yardım edeyim, dedim. Amma velâ-kin benim de sana bazı angariyelerim o-lacak.

— Sen benim velinimetim, baba ya-rısı amcamsın, dedi. Emrin başüstüne. Taş taşısan yüksünmem.

— Ben de öyle düşündüm oğlum. Ye-mek yiyelim de yengen sana çuvalı ver-sin. Çuval dedimse sağlam amerikandan yapılmıştır. Bodrumda Nuhu nebiden kalma şişeler var. Onları çuvala koyar, balık pazarının arka sokağındaki şişeci Salamona götürürsün. Kiloluklar dörtten, yarımliklar ikişer kuruştan. Unutma ha. Benden de selâm söyle. Sonra onun ya-nındaki Lombardise uğra. Al getir heri-fi. Eskicidir o.

Nacinin pek canı sıkıldı ama belli et-medi. Otuzaya yakın şişeyi sırtlayınca pa-ra hatırı için Balık pazarının yolunu tut-tu. Eskiçi Lombardise de alarak döndü. Hemen hesap verdi :

— On üç şişe dörderden elli iki, on dört şişe de ikişerden yirmi sekiz. Hep-si seksen kuruş etti. Buyurun.

İhtiyar paraları aldı. Sonra beraber hırdavat odasına indiler. Lombardise yıpranmış elbiseleri, yırtık şemsiyeleri çıkarttılar. Saatlerce pazarlık edildi. Bir türlü uyuşulamadı. Adamcağız kalkıp gitti.

İhtiyar amca yukarıya çıkınca bir mek-tup yazdı ve :

— Naci, dedi. Şunu al. Havyar ha-nına git. İkinci katta Simsar Sıtkı bey var. Ona ver. Sana yirmi dört lira verecek. Almadan gelme sakın. Biraz böbür-len. Atlatmasın seni. Sonra Mahmutpaşadaki benim dükkâna git. Kiracı dört aydır para vermiyor. Nekadar kopartabi-lirsen al. Şu da kunturata yapışacak pul parası. Önce yavaştan al. Sonra dikleş. Fakat pek ileriye varma oğlum. Göreyim seni.

Naci önce Havyar hanına gitti. Simsar

Sıtkı pek yaman bir adamdı. Fakat Na-ci yakasını bırakmadı. Parasızlıktan ağ-lıyan adam şişkin cüzdanından çıkarttı-ğı yetmiş altı lira ile on yedi kuruş bo-zuk parayı verdi.

Mahmutpaşadaki yorgancı, Sıtkıdan daha kurnaz bir adamdı. Yavaştan almış, kendisini tanımadığı için para veremiye-ceğini söylemiş, daha sonra delikanlı müşterilerin yanında ileri geri söylenme-ğe başlayınca yumuşamış, iki buçuk ay-

lığı titreyen elleriyle vermişti.

Naci akşam yemeğine doğru bitkin bir halde dönünce amcası :

— Aman Naciciğim, dedi. Ben dü-şünüp taşındım, büsbütün güve yiyip ru-tubetten çürüyeceğine şu eskileri Lombar-dise götürüver. Herifin dükkânı yediye kadar açıktır. Şemsiyeye iki buçuk, çiz-gili pantolona dokuz yüz elli vermişti. Dir-seği yırtık cekette haki elbiselerime de elli vermişti. Sakın on para aşağıya ve-reyim deme. Haydi git, bir koşu gel. Yemek yeriz. Ben de sana vereceğimi ve-ririm.

Naci elbiseleri bir torbaya doldurdu. Şemsiyeyi eline aldı. Yine yola düştü. Lombardise bir hayli çekıştikten sonra evde verdiği fiata amcasının eskilerini o-kuttuktan sonra döndü.

Amcası yemekte bekliyordu. Allah ne

verdiyse yediler. Yine yukarıya çıktı-lar. O zaman ihtiyar :

— Oğlum, dedi. Bu zamanda bir in-sana açıktan para vermek pek zor. Benim de eskisi gibi param kalmadı. Sen bak-ma elâlemin dediğine. Allah seni inan-(Arkası 14. sayfada)

93

Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

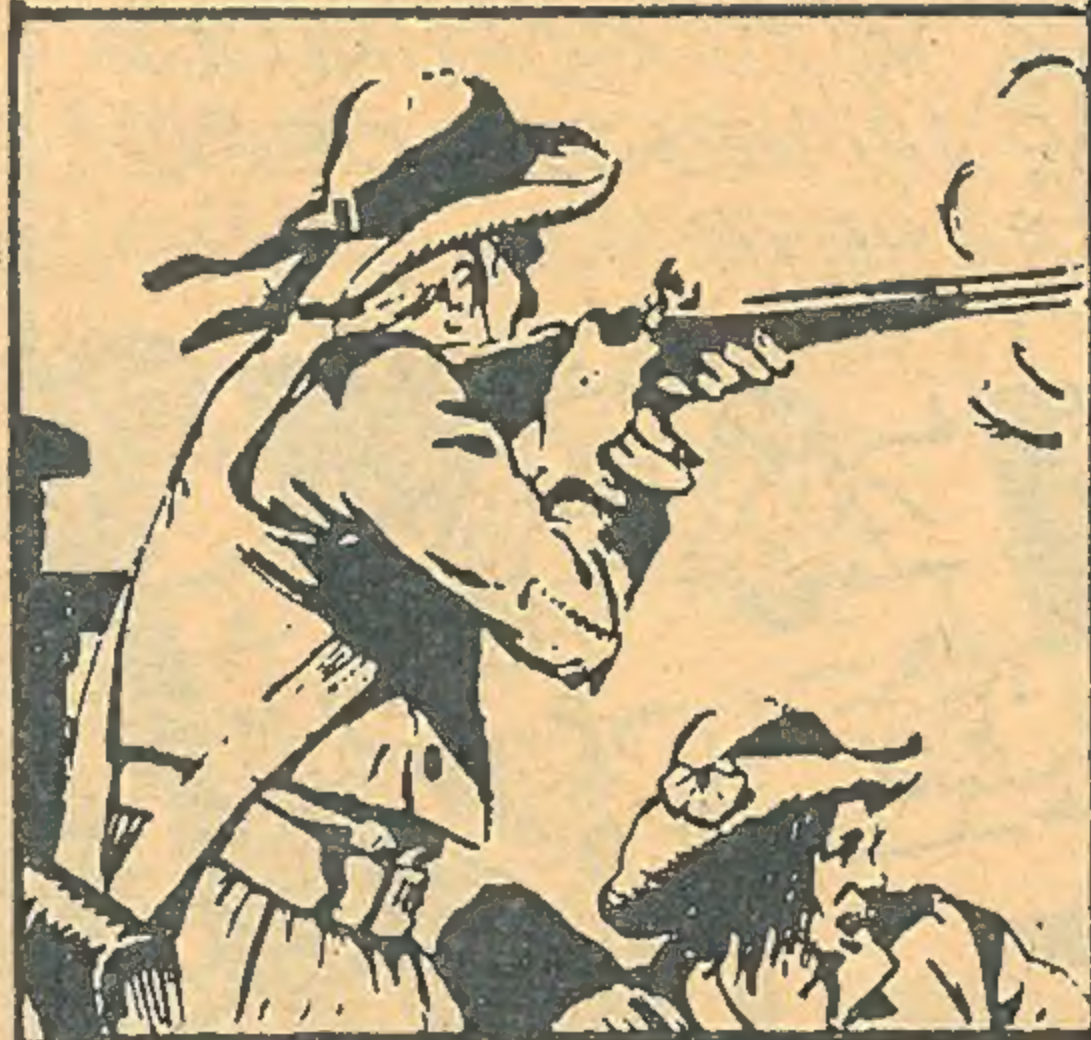
31

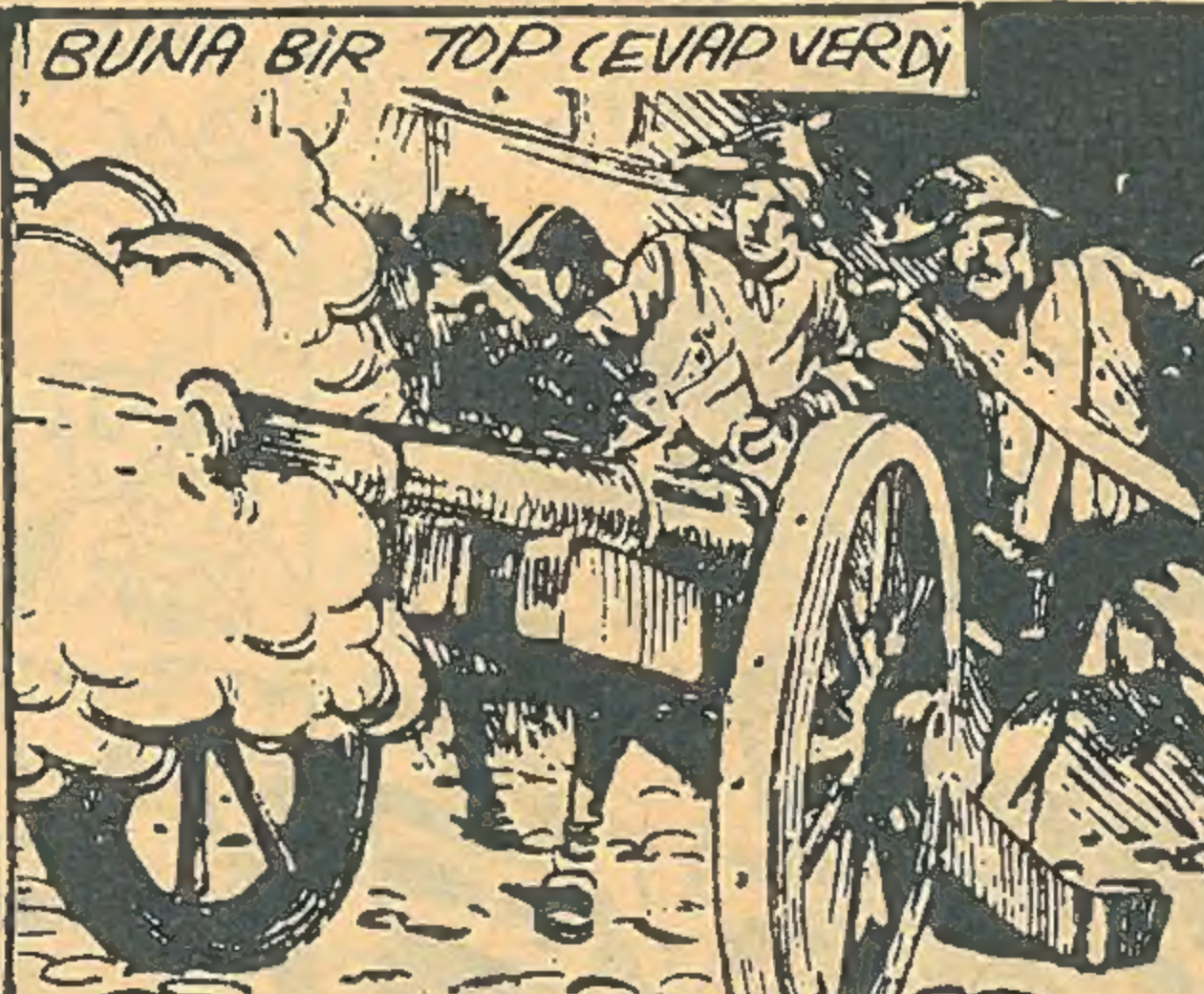
OLUP BİTEN MEYDANDAYDI. VENDELİLER TOPLARINI DOL KASABASININ BÜYÜK HALİNE YERLEŞTİRMİŞLER..

... VE HARP İÇİNDE OLDUKLARINI UNUTUP YEMİŞ, İÇMİŞ, İÇMİŞ SIZMIŞLARDI. HEPSİ BİR KÖŞEYE DEVRİLMİŞTİ.

BİRDEN BİR KÖYLÜ KALK TI. BOŞLUĞA DOĞRU BİR EL SİLAH ATTİ.

BUNA BİR TOP CEVAP VERDİ. GAUVAIN'İNDE, LİLERİN BU DALGINLIĞINDAN İSTİFADE EDİP ŞEHİRE GİRMİŞTİ.

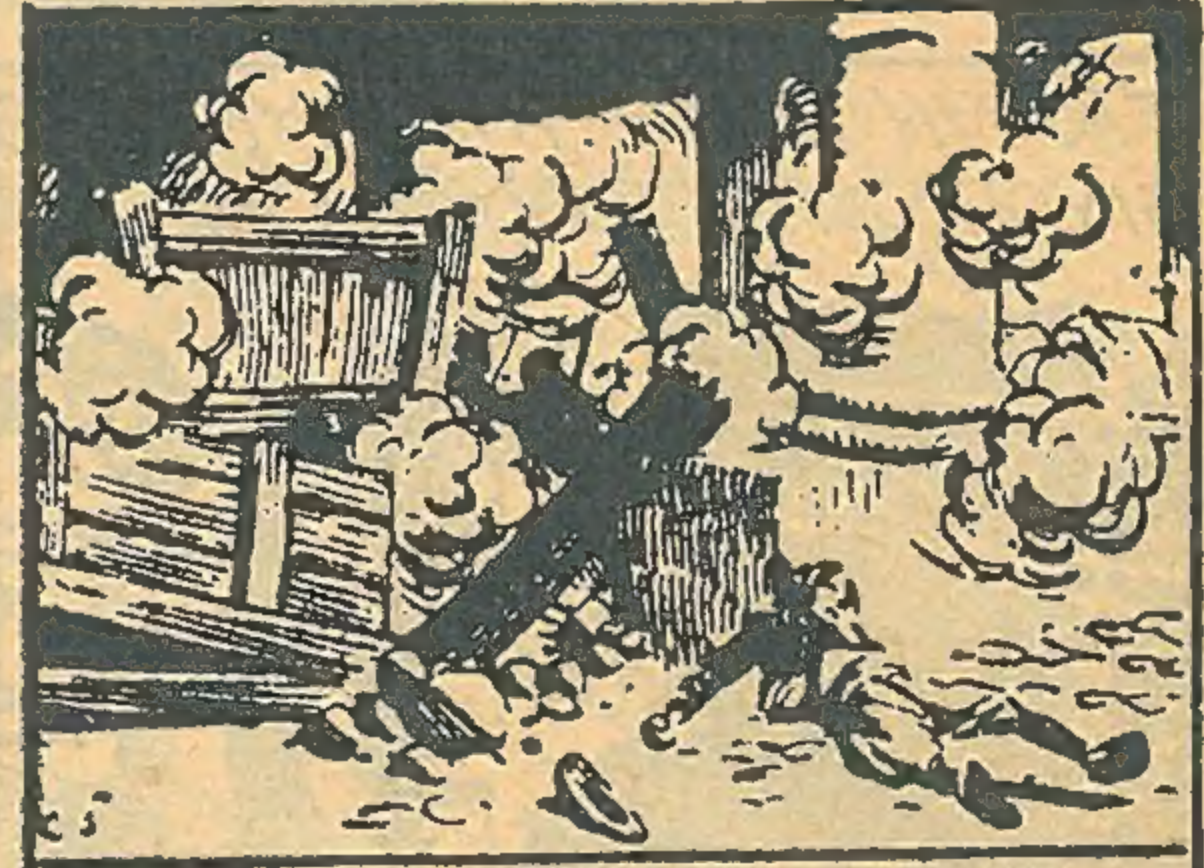
ARKASINDAN AMANSIZ BİR ATEŞ BAŞLADI. BÜTÜN VEN-DELİLER KORKUDAN AYAĞAKALK TILAR. KALKAN DEVRİLDİ.

İLK AN BİR PANİK ANIYDI VE ÇOK KORKUNGTU. ÖLENİN YA-RALANIN HADDİ HESABI YOK-TU. TAMAM BİR KARGAŞALIKTI. NE EMİR VEREN VARDI NE EMİR DİNLİYECEK..

ZATEN EMREDECEK TE NE YAPACAĞINI ŞAŞIRMIŞTI. TOPLARI KULLANAMİYORLAR-DI. TOP, BUBAYLARI LAN. TONAK BERABERİNDE GÖ-TÜRMÜŞTÜ. KALAN ERLER

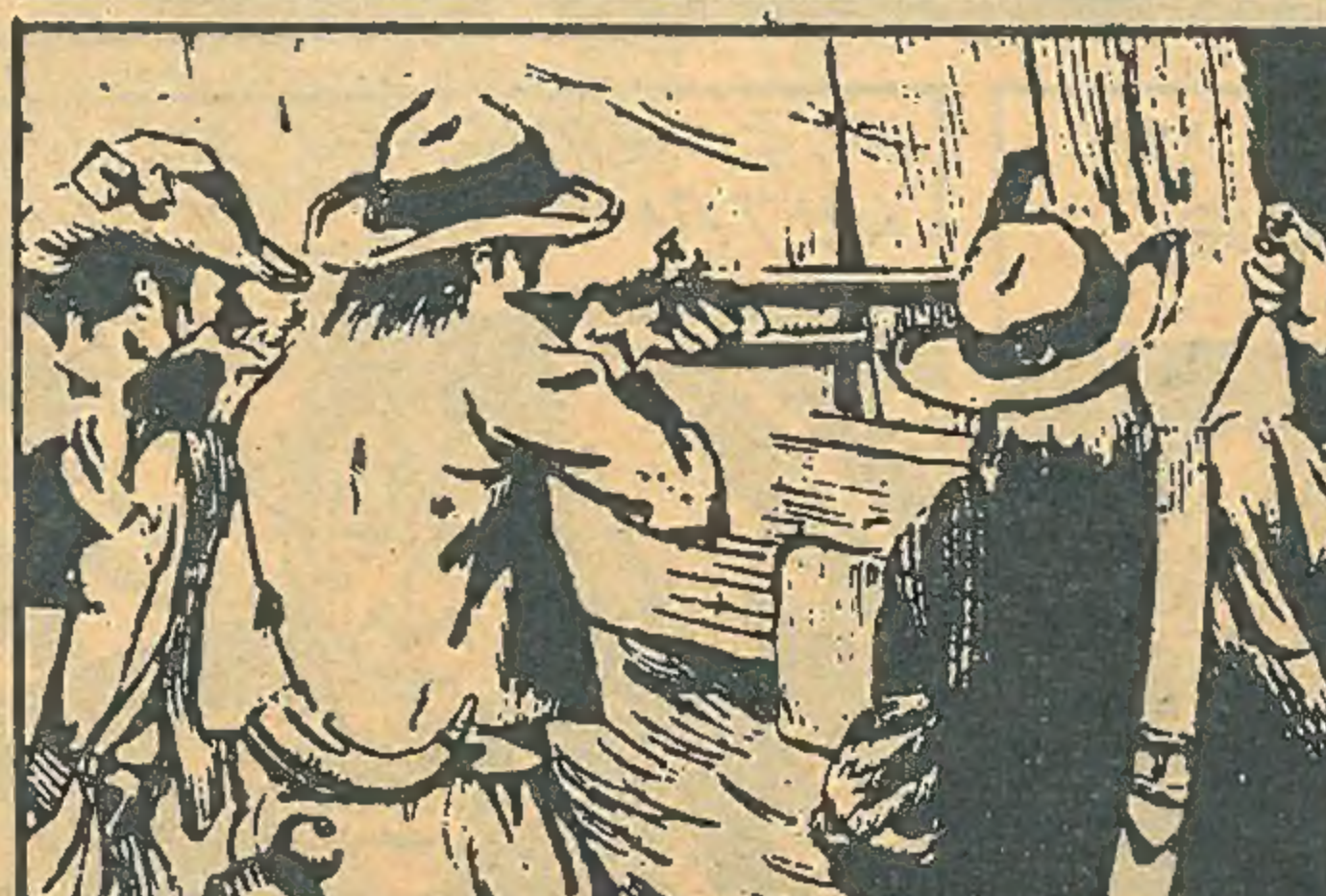

... TOPU KULLANMASINI BİLMİYORLAR FAKAT TÜ-FEK ATEŞİYLE MAVİLERİ EPEYİ YIPRATMIYORLARDI. SAKLANMA SIRASI MAVİLE-RE GELMİŞTİ.

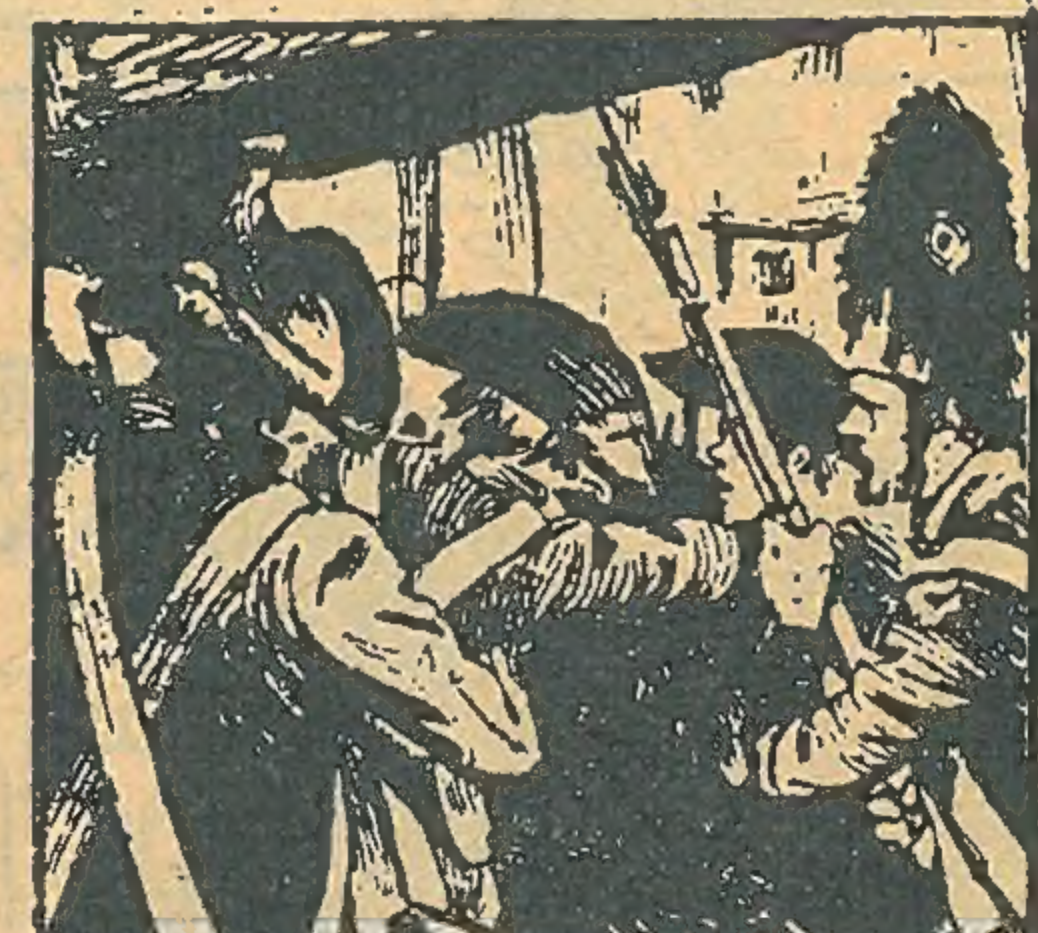

TOPLARIN ETRAFINA GİZLEN-MİŞLER, KEPEKLERİ TAHTA-LARI VE NE BULURLARSA ONDAN KENDİLERİNE SİPER

134 ... LAR ATEŞE...

BAŞLAMISLARDI. VENDELİLE-RİN İLK ŞAŞKINLIKLARINDAN ESER KALMAMIŞTI.. HER ATIŞ-TA BİR MAVİ ZİMBALİYORLARDI.

MAVİLER DEHŞET İÇİN. DEYDİ. GAUVAIN NE YA-PACAĞINI ŞAŞIRMIŞTI. ARKASI VAR

Don Pedro, Lady Margaret dikkatle kendisine baktığını rünce sözlerine devam etti:

— «Beni serbest bırakmanız size ödiyeceğin fidyeyi takdir menizi rica zamanı geldi.»

Margaret hayretle:

— «Fidyei necat mı?» dedi. S ra gülerik ilâve etti:

— «Bunun lüzumu yok.»

— «Var efendim. Miktarı ta etmek te size düşer. Bunun hafif olması sizin lütfunuza bağ

Genç kızın hayreti gittikçe tiyordu. Gözlerini masanın üst de ışıldayan gümüş takımına ti. Fakat susması bu komedi uzatmaktan başka bir şeye yar yacağı için:

— «Sizi esir almağı kabul şim sırf bunun güzel ve orij oluşundandı. Hakikatte siz misafirimsiniz..» dedi.

Don Pedro gülümsiyerek:

— «Hayır! dedi. Yanış düşün yorsunuz. Siz beni misafir ad mekle suçlu mevkiine düşersin. Katolikleri muhafaza edenlere cezalar verildiğinden haberi yok galiba. Bilhassa muhafaza tiginiz adam sizinle hali harpla lan bir İspanyol olursa. Her ik zin menfaati icabı, benim si esiriniz olmam lâzımdır. Son Sir Gervase'in beni biral.nası si ve Lord hazretlerinin verdiğ teminat üzerinedir. Aksi halde gün beni vurabilirdi. Siz de tak edersiniz ki hayatımı hile yolu kurtarmış olmam şerefimle mü nasip değildir.»

Don Pedro'nun sözleri bir safsatadan ibaretti. Bunu kendi de biliyordu. Hayatını kurtarm için takip etmiş olduğu yol hile başka bir şey değildi. Fakat sö ri genç kıızı ikna etmiş olacak Margaret:

— «Anlıyorum» dedi. «Maden ki böyledir; fidyei necatinizi takdir edin...»

(Arkası var)

HESAP MESELESİ (13. sayfadın devam)

dırsın, düşünüp duruyorum. Şimdi dinle. Seksen kuruş şişelerin parası, kiden beri alacağım olan yetmiş altı ra on yedi kuruşu buna kat. Kiracı aldığın altmış iki lira elliye de koy, ed yüz otuz altı lira kırk yedi. İki y elli şemsiye, çizgili pantolon dokuz y elli, hakilerle dirseğı yırtık ceket de d lira, ne etti?

Naci hesapladı :

— Yüz doksan sekiz lira kırk y kuruş amcacığım.

İhtiyar tütün kutusunun arkasına he sini yazmıştı. Gülümsedi :

— Tamam. Fakat ben sana iki y lira olsun vereyim diyordum. İki yüz l ra bir hayli işini görürdü. Dur bakayım Hanım, benim cüzdanımla bozuk pa çantamı getirsene..

Naci :

— Okadarı eksik oluversin amca ğım, dedi.

İhtiyar kızdı :

— Hayır, ben sana iki yüz lira v recektim. Öyle kararlaştırdım. Hesap meselesi bu.

Cüzdanla çanta geldi. İhtiyar cüzdanından bir tayyare bileti çıkartarak :

— Naci, dedi. Bu biletin yüzelli k ruş amortisi vardır. Onu alırsın, eder yüz doksan dokuz lira doksan yedi kuruş. Du bakayım. Şurada delik kuruşlar olacağı Hah işte buldum. Al sana üç tane d kuruş. Etti tamam iki yüz adet lira.

Naci çıkarken arkasından sesleniy du :

— Artık Mayıs doğru da bir ka elbise yaparız. Ben gaz tenekeleri filan biriktirim oğlum, sen üzülme.

FIRTINA KAPTAN ÇIKAN ZEHİRLİ GAZDAN KURTULMAK İÇİN BİR KAPI BULDU. İÇERİ DALDI.

GÖRDÜĞÜ MANZARA ÇOK KORKUNÇTU. KÖÇA SÜTUNLAR SALLANIYOR. GİDİYOR GELİYOR, OYNUYORDU.

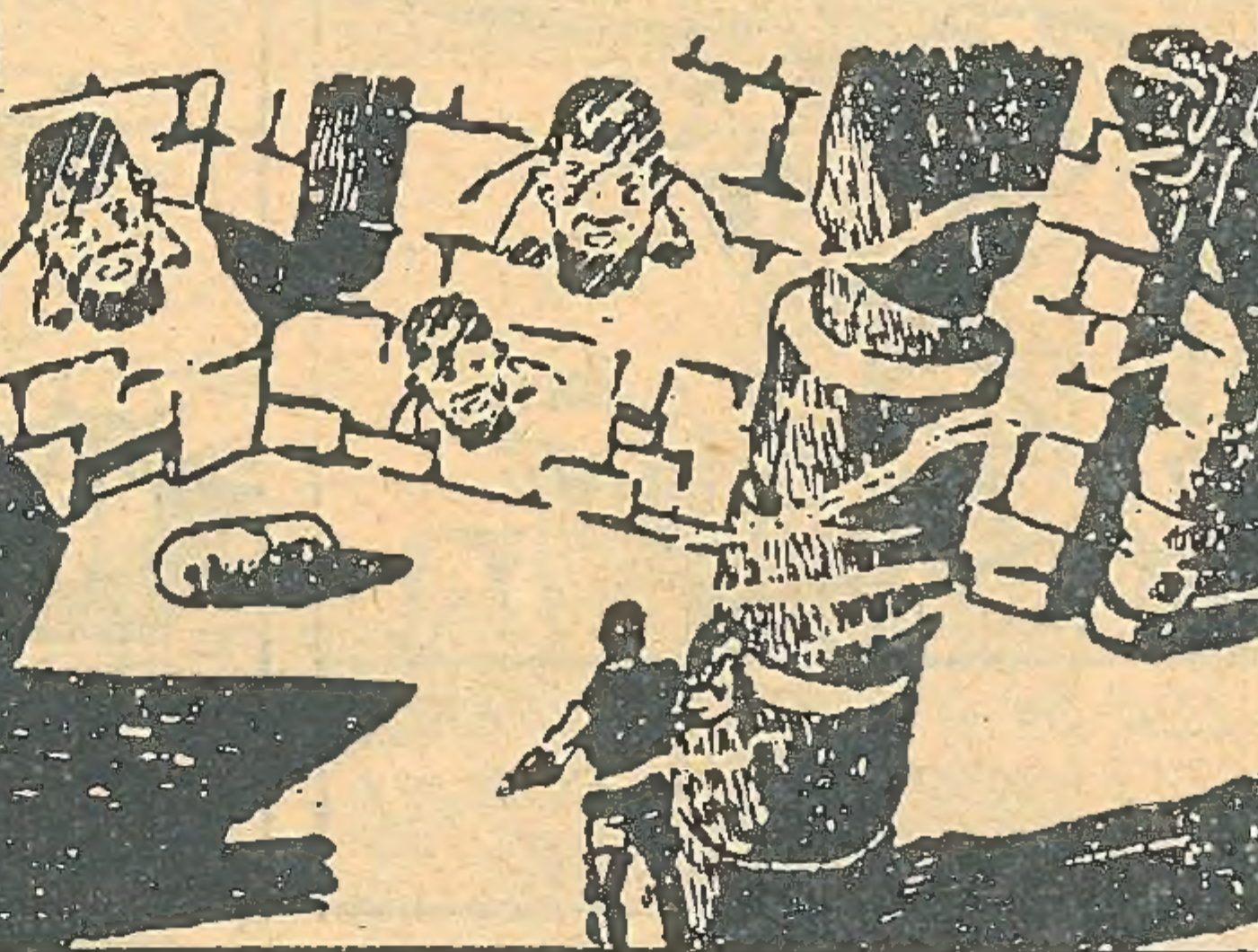
GERİ DÖNÜP BAKTIĞI ZAMAN DONDU KALDI. O KORKUNÇ ŞEYTANI GÜLME YİNE DUYULMA YA BAŞLAMİŞTI.

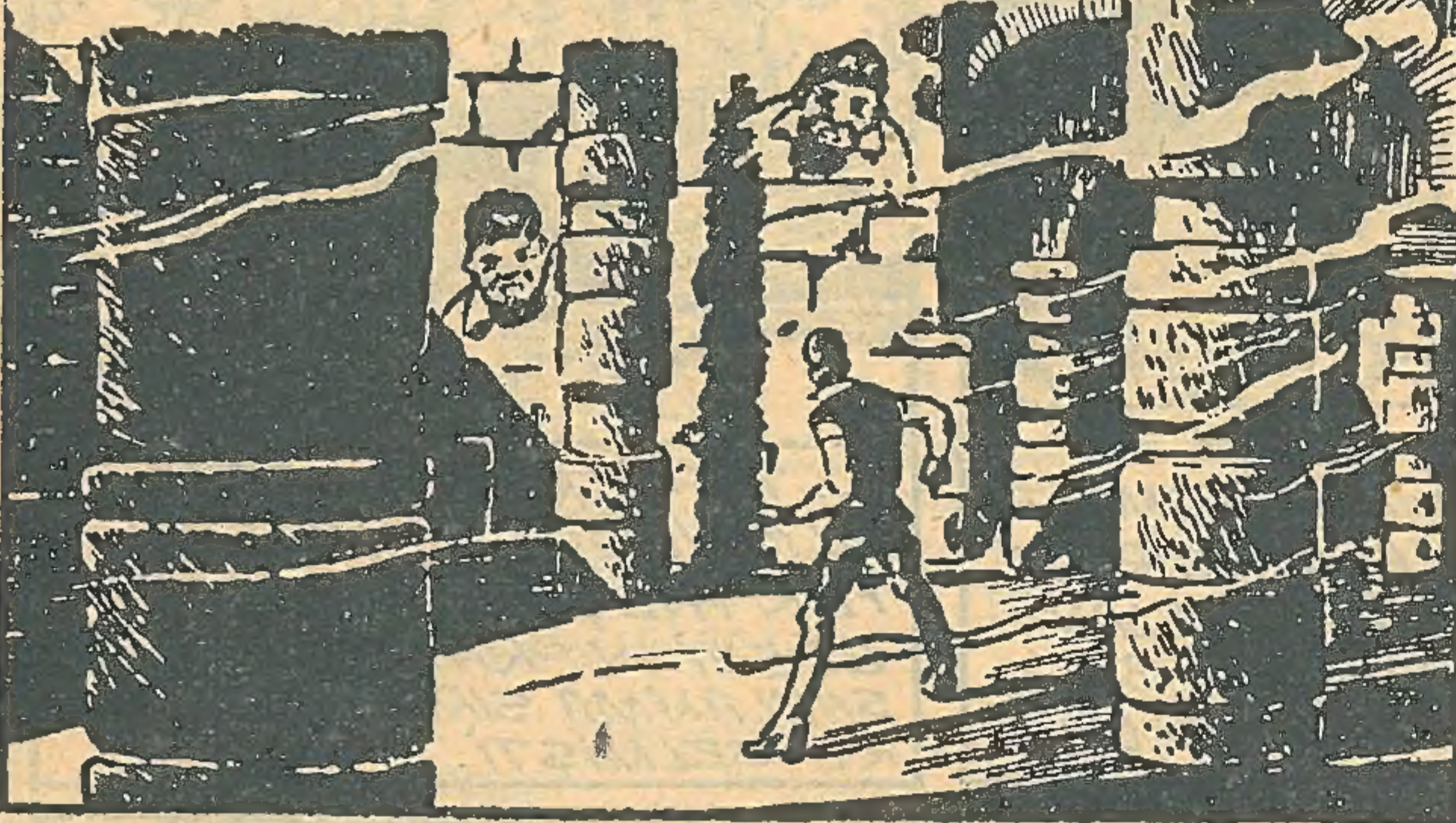
NE OLUYORUM..? DE LİRİYOR MUYUM? BU BAŞ NE? A.. BİR TANE DAHA.. SİHİRBAZ WOBİ.. KANBUR..

DIVARLARDA KANBURUN KORKUNÇ YÜZÜ GÖRÜNÜYOR. DÜ.. BİR İKİ YERDE DEĞİL.. HER TARAFTA..

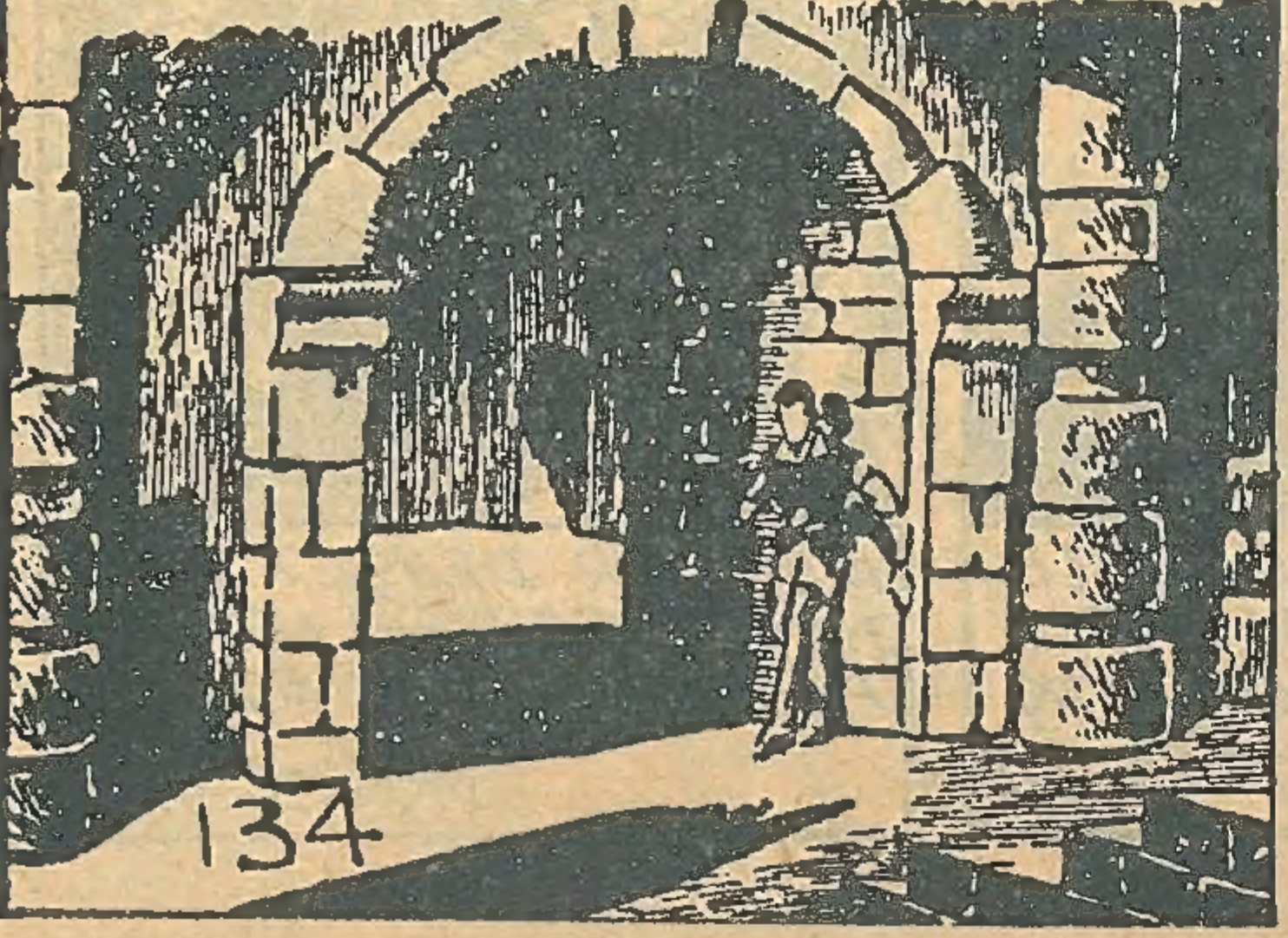
FIRTINA KAPTANA YAKLAŞIYOR, UZAKLAŞIYOR, DANCESİYORLAR.

HAYIR..HAYIR.. BUNLARIN HEPSİ HAYAL. BU DUMAN BAŞIMI DÖNDÜR. DÜ.. BUNLAR SAHİ OLANAZ..

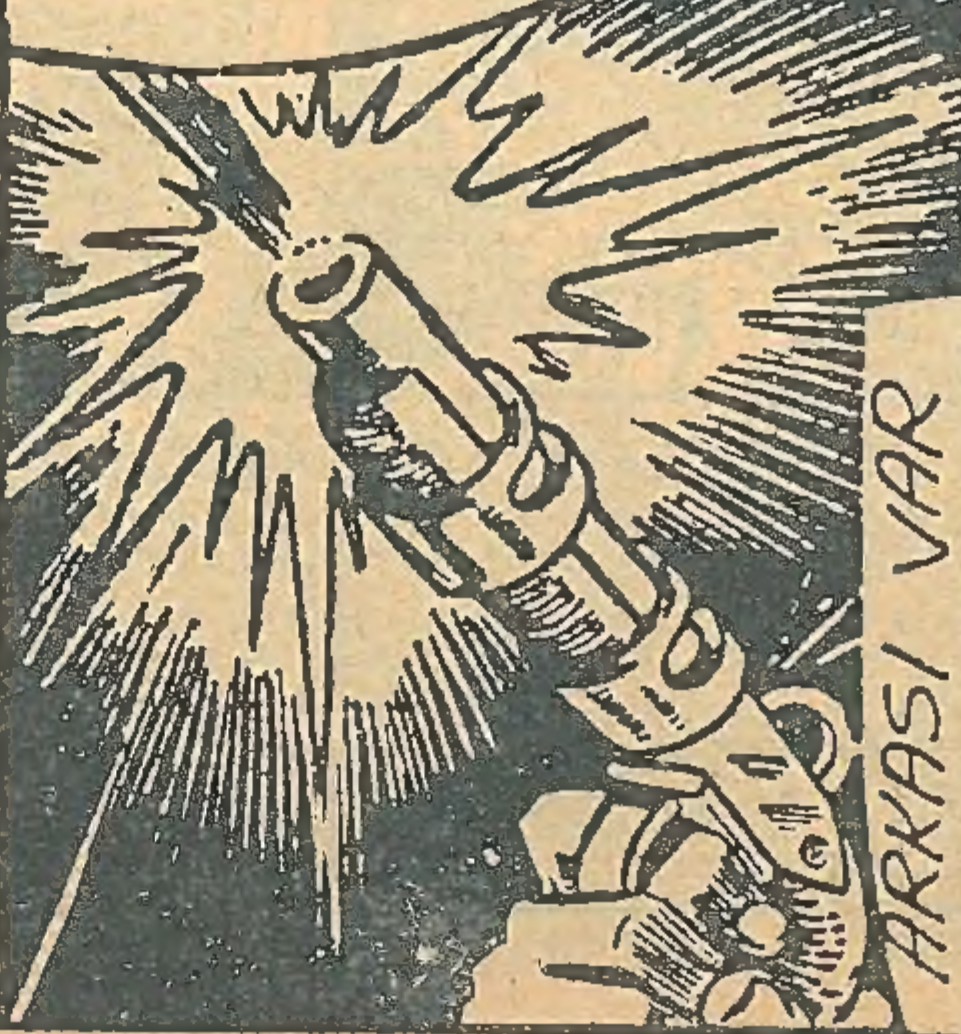
SALLANMAĞA BAŞLADI. YA. YAŞ YAVAŞ AKLINI KAĞIRI. YOR GİBİYDİ

PİS KANBUR! BENİ KÖR KUTAMAZSIN. SENİ GEBER TECEGİM.

AL..BİR. BİR. BİR DAHA.. BAŞLAR AZALDI.. OH

ALNIMIN

YAZISI

KİMYADAN BAŞKA DİL BİLMEYEN BEN BÜLBÜL GİBİ KONUŞUYORDUM. BUNA BEN DE ŞAŞTIM. BU HER HALDE ALDIĞIM HAFİF ALKOLÜN TESİRİYLE OLUYORDU. EN ÂDİ MEVZULARI OKADAR GÜZEL ANLATIYORDUM Kİ...

2/1

BÜTÜN ÂŞIKLAR GİBİ BALKON BİZİM DE İŞİMİZE YARADI. KLER PERİ GİBİ İDİ. ŞU SÖZLERİNİ HİÇ UNUTAMAM:

SENİ ÇOK SEVİYORDUM. YILLARDIR, BELKİ ASIRLARDIR BİZ BİR BİRİMİZİ ARIYOR MUŞUZ. BİZ BİR BİRİMİZİĞİN YARATILMIŞIZ.

ONU KOLLARIMA ALDIM. KOKUSU BAŞIMI DÖNDÜRÜYÖRDÜ. GÖZ KAPAKLARINI KAPANMIŞ ARALARINA ŞEBNEM GİBİ İKİ DAMLA CIK OTURMUŞTU. O DA BENİ SEVİYORDU GİLDİRACAKTİM.

BU VAZİYETTE, BAŞIMA GELECEK KARA HÂDİSELERİ NASIL KEŞFEDEBİLİRDİM?

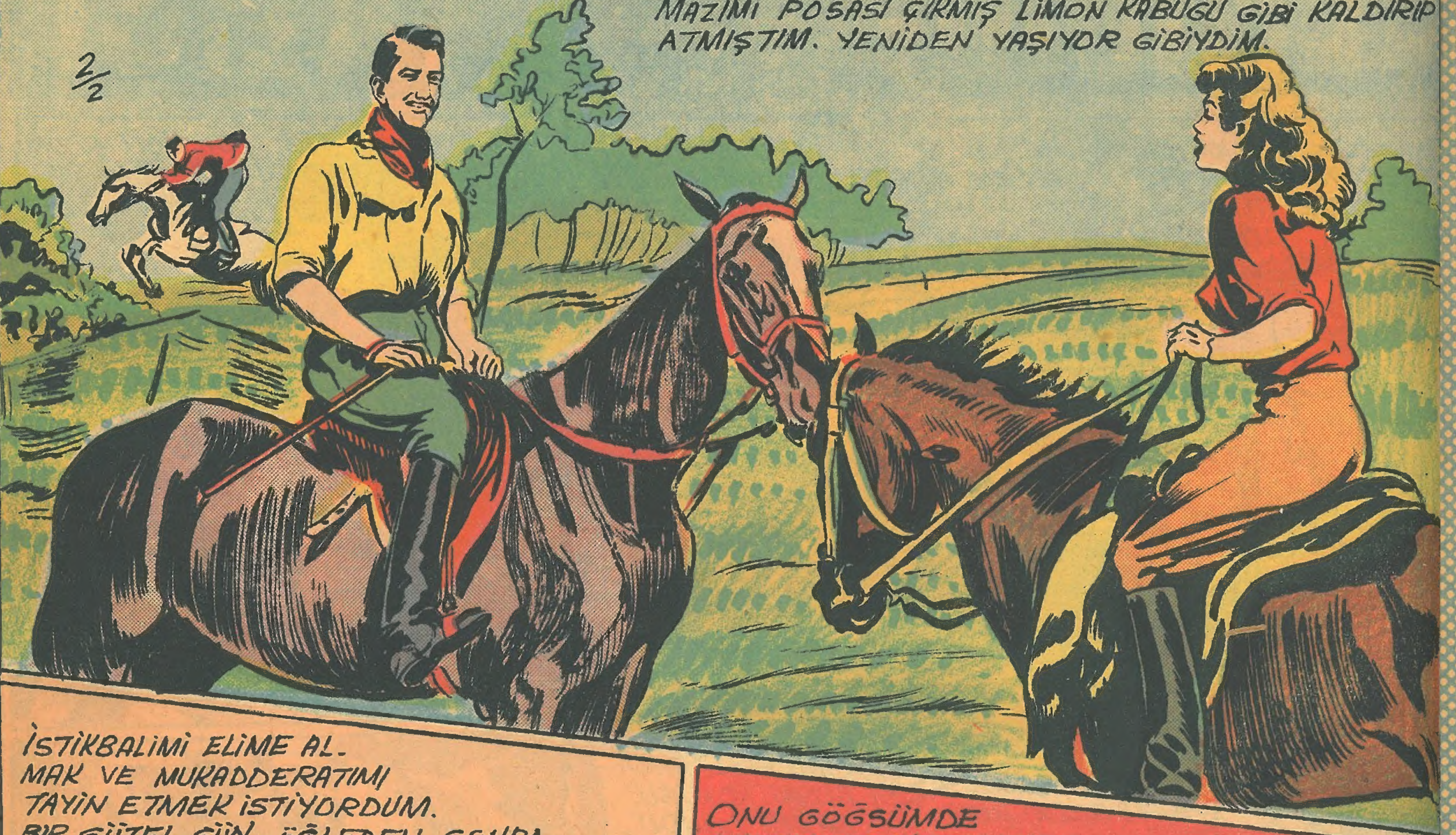
OMUZUNU OMUZU. MA DAYADI VE ÇOK ŞEY VAAT EDEN İLK ÖPÜCÜĞÜNÜ VERDİ.

BİNBİR ROMAN

KLERLE AHBAPLIĞIMIZ GÜN GEÇTİKÇE ARTTI. ZEKİ, ATEŞLİ KIZDI. BENİ DÜŞÜNDÜREN HÂDİSELER ONUN İÇİN HÂDİSE BİLE TEŞKİL ETMİYORDU. MAZİMİ POSASI ÇIKMIŞ LİMON KABUĞU GİBİ KALDIRIP ATMIŞTIM. YENİDEN YAŞIYOR GİBİYDİM.

2/2

İSTİKBALİMİ ELİME AL-
MAK VE MUKADDERATIMI
TAYİN ETMEK İSTİYORDUM.
BİR GÜZEL GÜN, ÖĞLEDEN SONRA..

ONU GÖĞSÜMDE
SIKTIM. VE BİRDENBİRE..

OLUR MUSUN
NE DEMEK MARK
ARTIK BAŞKA TÜR-
LÜ OLMASINA İM-
KÂN VAR MI?

KLER KARIMI
OLUR MUSUN?

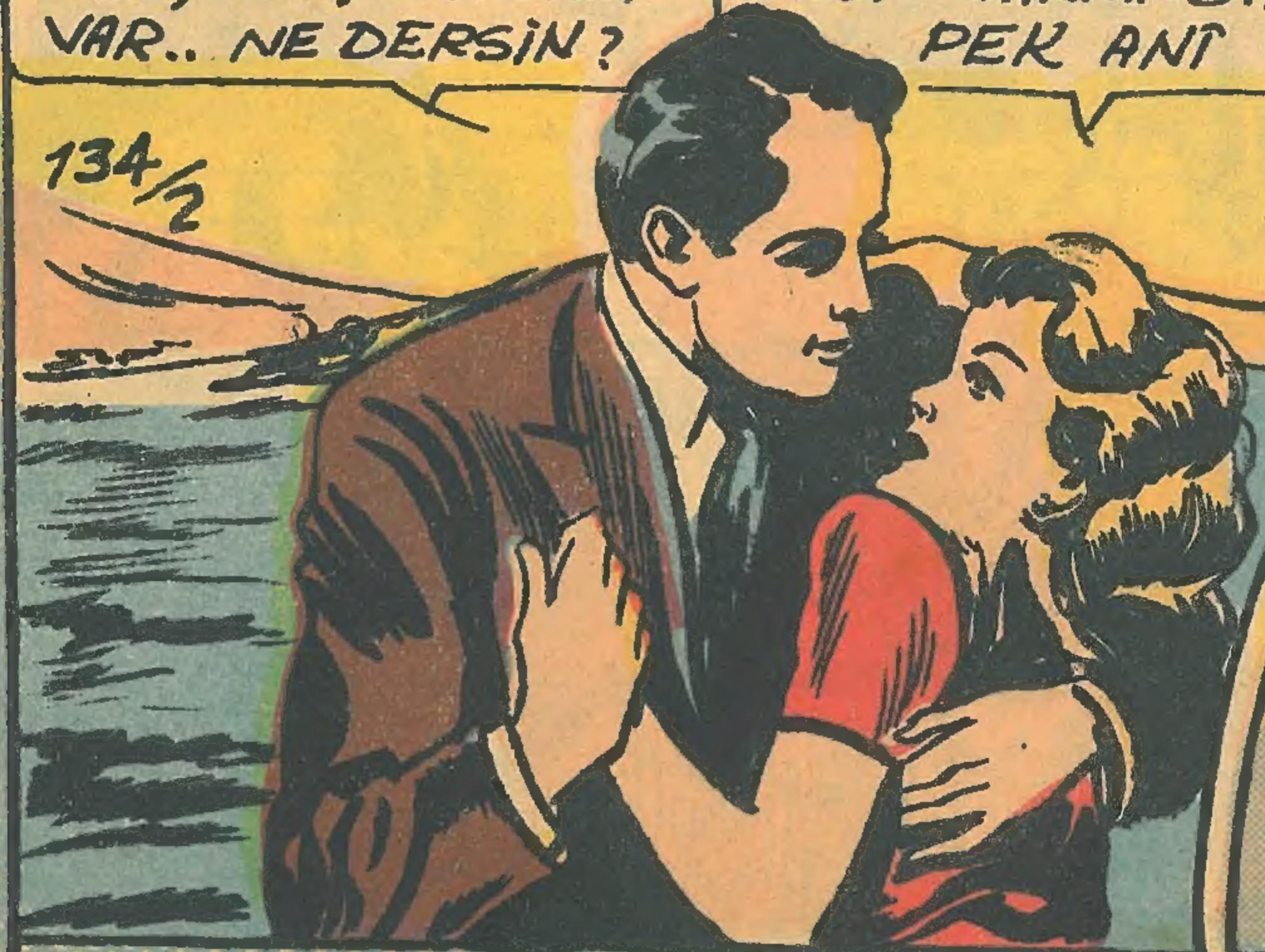

BİRDEN KORKUNÇ BİRŞEY AKLIMA GELDİ.

AMA BENİM NE PA-
RAM, NE ŞÖHRETİM
VAR.. NE DERSİN?

BABAMLA KONUŞ.
ONUN HAKKINDA KARARINI
PEK ANI JERME

134/2

O NE
DERSE DESİN BEN
SENİNİM

FAKAT BA-
ŞIMIN ÜS-
TÜNDE
FELÂKET-
LERİN DO-
LAŞTIĞINI
HİSSEDİ-
YORDUM.

ARKASI VAR